

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Syster

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

HET MYSTERIE JANE DOHERTY

15 cent.

„Het moet, het moet,” kreunde de jonge vrouw.

No. 1247.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal

Uitgave van den ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Prinsengracht 627, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het Mysterie Jane Doherty

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

TERUG VAN DEN RAND VAN HET GRAF.

De nacht was al ver gevorderd, toen er een vrouw langzaam langs de lage borstwering liep, die in de buurt van Black Friars Bridge de Theemskade omzoomt.

Daar ter plaatse bevindt zich geen kade, en het water, donker en dreigend onder den loodgrijzen hemel, klotste hier dadelijk tegen den steilen walmuur.

De laaghangende wolken joegen snel voorbij een maan in haar eerste kwartier.

Het had bijna den geheelen avond gestort-regend, ook nu nog viel de regen in dikke druppels neer uit den triesten hemel, en er was heinde en verre geen voorbijganger te bespeuren.

Heel dof klonk het gerucht uit het hart van de wereldstad, waar zich de dancings, de hotels en de restaurants vol leven en stralend van licht bevinden, waar de Londenaar zich pleegt te amuseeren, en zich niet behoeft te bekommeren om duisternis, stormwind en regen.

De eenzame vrouw, van wie het water in straatjes afdroop, zonder dat zij het scheen te bemerken, stond nu stil, en wie daar toevallig ware voorbijgegaan zou haar dof hebben hooren kreunen, met de kleine, gebalde vuist van de rechterhand op het hart gedrukt.

Zij stond op dat oogenblik niet ver van een straatlantaarn, en nu zij het hoofd achterover

wierp, met een gebaar van onduldbare smart, werd haar doodsbleek, nog jong, maar door zorg en kommer vertrokken, mooi gezichtje zichtbaar.

Zij opende de oogen, die zij geruimen tijd gesloten had gehouden, alsof zij iets verschrikkelijks niet wilde zien, en die oogen waren groot en donker, maar er lag een uitdrukking in van ondragelijke wanhoop, een wilde gloed, en zij staarden in de duisternis, nu hier heen, dan daar heen, alsof zij naar iets zochten.

Zij ging weer vijf stappen verder, nu met de rechterhand geleund op de koude, ruwe steenen van de borstwering. Dan stond zij weer stil, boog zich ver voorover en staarde in het duistere water, onbeweeglijk, alsof zij onder een of andere betoovering was.

Plotseling liet zij het hoofd op den arm zakken, dien zij op de borstwering had gelegd, en haar lichaam begon te schokken onder de snikken, die zich met moeite loswongen uit haar keel.

Zij uitte onverstaanbare woorden, klanken van wanhoop en diepe ellende, toen werd het weer een oogenblikje stil, en daarop richtte de vrouw zich op, sloeg met de vuist een paar malen op de steenen, zonder zelfs te zien hoe die haar verwondden, en riep in waanzinnige

vertwijfeling, alsof zij tot iemand sprak, die haar kon hooren:

— Ja, het moet! Dat is het beste! Ik zal hem bevrijden — voor goed!

Zij liep nu met snelle schreden verder en hield pas weder op, toen haar voet stiet tegen een van die verhoogingen, die voor schuitenvoerders bestemd zijn, teneinde gemakkelijk over de borstwering te kunnen klimmen, en aan den anderen kant langs een ijzeren ladder naar hun schepen te kunnen afdalen.

Half in den blinde, de oogen nu geheel verduisterd door brandende tranen, plaatste de vrouw den voet op dien steen, en wilde zich op de borstwering werken, toen zij eensklaps als versteend in dezelfde houding bleef.

Zij had een sterke hand om haar benedenarm gevoeld, een dwingende, groote hand, en in haar ooren, boven den storm uit, die haar geheele hoofd scheen te vervullen, hoorde zij een diepe, welluidende mannenstem, die zeide:

— Geloof gij dat dit het middel is, om iets te herstellen?

De vrouw gaf geen antwoord, en bleef in dezelfde houding en toen trachtte zij zich eensklaps met een snik los te rukken, maar de hand die haar had vastgegrepen, was onverbiddelijk. Zij kon er niet in slagen, zij scheen den strijd op te geven, en zij zonk kreunend ineen aan den voet van de borstwering, en snikken verscheurden nu haar borst, alsof zij die uiteen wilden rukken.

Zij durfde niet opzien naar den grooten, goedgekleeden man, die daar onbeweeglijk naast haar stond, sterk en fors, en die er uitzag als het Noodlot zelf, want hij was geheel in het zwart gekleed, maar hij hief haar al spoedig op, en weer klonk dezelfde stem, als van een kerkklok in de verte:

— Ik had U reeds eenigen tijd gevolgd. Vergeef mij mijn nieuwsgierigheid. Neen, dat is het niet — het is waarlijk iets beters! Ik had een voorgevoel van wat gij voornemens waart! Alsof U dit iets kon baten! Alsof het leven niet steeds mogelijkheden biedt, en weet gij dan niet dat het een zware misdaad is, onvergeeflijk bovenal, als de mensch de hand slaat aan het leven, dat hem door een hogere macht geschonken is!

— Het moet! Het moet! kreunde de vrouw zachtjes. O, had mij toch laten begaan! Het ware zoo het beste geweest voor allen.

— Neen, hernam de man met kracht. Want ik weet zeker dat gij niet alleen op de wereld kunt staan. Er moeten er zijn die U liefhebben! Hebt gij aan hen gedacht, aan hun smart, aan hun wanhoop?

— Voor hen die mij liefhebben is het juist

beter, dat ik uit het leven ga! hernam de vrouw dof, en het vermijgend, den man aan te zien, die haar van den rand van het graf had teruggetrokken.

— Dat geloof ik niet! zeide de ander. Zie mij eens aan!

Ondanks zichzelf wendde de vrouw langzaam het lijkleke gelaat naar hem toe, en zij zag in een regelmatig gesneden gelaat, gladgeschoren, en onder den rand van den slapen hoed glansden twee grijze, doordringende oogen, die haar schenen te dwingen om haar gelaat niet af te wenden.

— Gij moet mij zeggen waarom gij dit had willen doen! begon de man langzaam. Ik geloof zeker dat ik U zal kunnen helpen, wanneer geen verschrikkelijke, ongeneeslijke ziekte U dreef tot de daad!

— Ik ben gezond! zeide de vrouw eenvoudig.

— Zijt gij gehuwd? Ja, ik weet het, want ik zie een trouwring aan Uw vinger schitteren. Uw man is dus dood?

— Mijn man leeft! antwoordde de vrouw, nauwelijks verstaanbaar.

— Hij leeft? — En gij hebt den moed kunnen vinden, rust te zoeken in het water van de Theems? riep de vreemdeling met stemverheffing uit. Dan is Uw man dus een ondiep, een wreedaard, die U het leven ondragelijk maakt?

— Hij niet. Hij is een engel van goedheid. — Ik ben het die hem martel, die een blok aan zijn been ben, die hem in den weg sta, die hem ten verderve heb gevoerd! barstte de vrouw uit, en opnieuw begon zij onbedaarlijk te snikken, half aanleunend tegen den vreemdeling, die zelfs niet wankelde, maar haar stevig bij de bovenarmen bleef vasthouden, en haar nu een weinig dooreen schudde en met strenge stem zeide:

— Kom toch tot U zelve! Geef U niet aan de wanhoop over, en prijs liever het toeval dat mij op Uw weg voerde! Vertrouw mij — en los mij dan dit raadsel op, want ik moet U zeggen, dat ik het niet begrijp! Gij zijt jong, en gij moet schoon zijn, als Uw gezicht niet zoo verschrikkelijk bleek is, als Uw oogen niet zoo wild staren. Gij zegt dat Uw man goed voor U is, en dus moet ook alles weer zijn te herstellen, hoe onherstelbaar het U ook thans moge voorkomen. Nogmaals — vertrouw mij — en geloof dat ik U zal kunnen helpen!

Schuw keek de vrouw weer een oogenblik in de wonderlijk groote, grijze oogen, toen boog zij het hoofd en fluisterde:

— Ik weet niet of gij er goed aan gedaan hebt, door mij te beletten om te doen wat ik mij had voorgenomen — maar ik voel dat gij

het recht hebt om te weten wat mij er toe dreef! Luister dan — ik zal het U zeggen!

— Hier? Terwijl gij beeft van de koude? Terwijl het water uit Uw kleederen stroomt? Als ik dat toeliet, zou ik een zonderlinge menschenredder zijn! Het is volstrekt noodzakelijk dat gij eerst droge kleederen aantrekt! Is Uw huis ver hier vandaan?

— Als ik nu naar huis ga — begon de vrouw, heftig sidderend, dan zal ik het hem moeten opbiechten — en dat durf ik juist niet! Neen, ik kan niet naar huis! Hij zou me vervloeken, ondanks zijn groot hart, omdat ik den droom van zijn leven heb vernield, omdat ik hem zijn ideaal heb ontroofd! Laat mij gaan — dat is beter!

Maar vruchteloos poogde zij zich los te rukken, en toen gaf zij zich moe, uitgeput, weerloos, over aan den invloed, die van dien vreemdeling uitging, boog het hoofd, en leunde wankeled tegen de borstwering, terwijl hij haar bij een arm bleef vasthouden.

Deze had een oogenblik nagedacht, en zeide nu met vaste stem:

— Uw man zal natuurlijk in doodelijke ongerustheid verkeerden, en hij moet dus allereerst gewaarschuwd worden. Kan ik hem telefoneren?

— Wij hebben geen telefoon, mijnheer! antwoordde de vrouw zacht.

— Dan moet er een boodschap naar hem worden gestuurd! Is Uw huis hier ver vandaan?

— Minstens anderhalf uur loopen! Ik heb al uren rondgezworven — ik weet zelf niet hoe lang!

— Hebt gij hier geen bloedverwant in de buurt, niemand, bij wie gij althans van kleederen kunt verwisselen?

De vrouw streek zich met een moe gebaar over het voorhoofd, waarover de haren in natte krullen neerhingen, het nadenken scheen haar moeite te kosten, maar toen antwoordde zij met een flauw glimlachje:

— Tante Seraphine woont hier geen tien minuten vandaan! Zij is altijd lief en goed voor mij geweest. Zij is arm, evenals wij trouwens, maar zij zal mij graag vannacht huisvesten! Waarlijk, ik durf niet naar mijn man toegaan — zij moet hem maar alles verklaren — Ik zal nooit den moed hebben om hem dat te zeggen!

— Dat is van later zorg! zeide de vreemdeling opgewekt. En nu zal ik U eerst mijn naam noemen, als gij het goed vindt. Ik heet Larington — Edward Larington, en wijs mij nu spoedig den weg — ik zou een taxi nemen, maar het is veel beter dat gij thans loopt, en zoo spoedig mogelijk. Het is dwaasheid, urenlang

in dien regen te blijven loopen! Vluc wat!

En weer gehoorzaamde de jonge vrouw, als onder een onweerstaanbaren dwang, en leunend op zijn arm, nu en dan struikelend, telkens even stilstaande om zich den weg te herinneren, liep zij haastig voort, totdat zij ongeveer tien minuten later stilstond in een stille straat voor een keurig, goedonderhouden huisje, met slechts twee verdiepingen. Het was een van die smalle, ouderwetsche huizen zooals men ze in dat gedeelte van Londen nog tamelijk veel vindt.

— Hoe laat is het? vroeg de vrouw zacht, en huiverend van koude.

O, het is al over eenen, maar wij moeten dan in 's hemelsnaam de goede oude dame maar wekken! zeide Larington opgeruimd. Eerst warme kleederen, een vuurtje, een deken om U heen — een kop gloeiend heete thee, en dan zullen wij eens nader met elkaar praten!

De vrouw glimlachte moe, maakte een vaag gebaar van machteloosheid, en zeide, terwijl zij op de bel drukte:

— Wat geeft praten? Gij zult niet kunnen helpen — en al zoudt gij het kunnen, dan zoudt gij het waarschijnlijk toch niet willen!

— Gij hebt zeker veel met hartelooze menschen omgegaan? vroeg Larington hoofdschuddend. Weet gij dat nu reeds zoo zeker dat ik niet zou kunnen of willen? Zou het niet kunnen zijn, dat ik beiden deed?

De vrouw vatte hem eensklaps bij de lapellen van zijn overjas, en hij voelde haar kleine handen trillen als espenbladeren, toen zij stotterde:

— Als dat werkelijk zoo was — als gij niet den draak met mij steekt, als gij bereid zoudt zijn om mijn man te helpen, desnoods het geld voor te schieten, dat gij dubbel en dwars terug zoudt krijgen, daarvan ben ik zeker, dan.... dan....

Zij kon niet eindigen, maar begon nu zachtjes te weenen, leunende tegen de deurpost, en Larington moest nog tweemaal schellen, voordat er daarboven een raam werd opgeschoven en een verschrikte vrouwenstem ontdaan riep:

— Wat is er? Wat wilt gij toch? Schaamt gij U niet, om midden in den nacht oude menschen uit hun bed te halen? Is er brand?

— Ik ben het, tante Seraphine! antwoordde de jonge vrouw onderworpen. Doe even de deur open — ik heb dringend Uw hulp noodig.

Daarboven in de duisternis klonk een schreeuw van verbazing en ontsteltenis, het raam werd met een rammelenden slag gesloten, even daarna ging de deur open, en het tweetal liep de trap op, en zoo vreemd is het gesteld met het menschelijk gemoed, dat die ongelukkige vrouw, die een half uur geleden zich van het leven wilde

berooven, zich nu vol schaamte afvroeg, wat de burens zouden zeggen van den bedorven looper, waarop het vieze water uit haar kleederen nog altijd in stroompjes neerdroop.

Maar op de tweede verdieping, met een blaker in de hand, in haar nachtgoed, het eerbiedwaardige grijze hoofd omgeven door een ouderwetsche muts, stond daar haar tante Seraphine, die een schreeuw van schrik gaf, toen zij daar de doodsbleeke vrouw in haar doorweekte kleederen zag, maar die den blaker van ontzetting bijna uit haar vingers liet vallen, toen zij achter de jonge vrouw de gedaante zag van een man.

— Een vriend, tante — en ik geloof een heel goed vriend! stelde de jonge vrouw haar met een flauwen glimlach gerust. Ik — ik kom U om wat droge kleeven en wat vuur vragen, tante, en dan moet U naar Harry gaan. Er is iets vreeselijks gebeurd en U moogt het ook weten — dan zult U beter begrijpen waarom U naar hem toe moet gaan. Ik heb te biechten — en deze heer moet het hooren.

Zonder verder een oogenblik te verliezen, trillend van nieuwsgierigheid en medelijden, trok het oude dametje de zonderlinge, late bezoekers haastig naar binnen, sloot de deur, wees Larington zwijgend een stoel aan in een zeer eenvoudig, maar kraakhelder voorkamertje, en nam haar nicht onder den arm, en verdween met haar door een tusschendeur, nadat zij eerst het gaslicht had ontstoken.

Omstreeks tien minuten bleef Larington alleen, en al dien tijd hoorde hij de zachtjes pruttelende stem van tante Seraphine, het openen en sluiten van kastdeuren, het open en dichtschuiven van laden, en toen kwam de jonge vrouw weer binnen, gehuld in een dikke, flannellen japon, die haar tot op de voeten hing, hetgeen haar flauw deed glimlachen, en met een soort van sjaal om den hals, terwijl tante volgde, met een groote kop dampende bouillon in de handen.

Larington was weer opgestaan, trad de jonge vrouw tegemoet, liet haar plaatsnemen in een grooten stoel, en toen deed tante weer een deur open, en zei:

— Ik heb het fornuis in de keuken aangestoken — zoo heeft zij wat aan de warmte!

— Ik heb het zoo heel goed, tante! zeide de jonge vrouw heel zacht, de rimpelige hand van het oude vrouwtje grijpend, U is veel te goed voor mij. Ik ben een slecht creatuur. Neen, spreek mij maar niet tegen — het is de waarheid. U zult het nu beiden hooren. O, de geschiedenis zal niet lang zijn, maar zij is verschrikkelijk! Ik heet Jane Norton, mijnheer, en omstreeks twee jaar geleden trouwde ik met

Harry Doherty. Ik was toen maar een eenvoudig koristje en hij was dirigent. Hij speelt ook prachtig viool. Wij waren dol op elkander. Ik aanbad hem, want hij was zoo knap, en ik wist zeker dat hij het ver zou brengen. Hij componeerde toen al, en hij was bezig aan een groote opera. Toen kwam het eerste ongeluk. Hij knelde zijn linkerhand tusschen een deur, hij veronachtzaamde het, en het gevolg was, dat hij een klein stukje van den top van zijn middenvinger moest missen. Dat wilde zeggen dat hij nooit meer kan vioolspelen. Maar hijzelf lachte er om — hij zeide dat het componeeren hem schatrijk moest maken! Maar niemand durfde zijn opera opvoeren! Hij zond ze toch naar Weenen en Moscou toe, en de port kostte altijd vreeselijk veel geld, maar men durfde de opvoering niet aan. Iedereen prees de muziek — maar er was altijd iets — men had geen goede krachten, of men deinsde terug voor de kosten van de aankleding, of men wilde er veranderingen in aanbrengen, die Harry vol verontwaardiging weigerde — ik weet dat niet zoo nauwkeurig, want ik ben maar een dom gansje en ik heb alleen maar een beetje stem. En toen — toen zag ik hoe hij leed, mijnheer, toen heb ik hem willen helpen! En daarmee is de ellende begonnen!

Zij leunde voorover, de ellebogen steunende op de knieën, het gelaat in de handen verborgen, en er lag een smartelijke klank in haar stem toen zij eindelijk weer voortging:

— Misschien is het U bekend, dat er hier te Londen ongeveer een jaar geleden een Emissie-Bank werd opgericht, om den aanleg van een nieuwe spoorlijn in Anatolië te financieren. Ik heb mij nooit om dergelijke dingen bekommerd, maar een kennis van mij, die zelf aandeelen had, vestigde mijn aandacht op die bank. Zij zeide dat de aandeelen, tegen 97 % uitgegeven, reeds binnen een half jaar op de officieele koerslijst voor 450 stonden genoteerd, en dat zij nog telkens de hoogte ingingen en zeer groote winsten beloofden. En ik, dwaas schepsel, die nog nooit een oog op de financieele pagina van een blad had geworpen, begon de beursberichten te bestudeeren! En ik zag dat inderdaad de aandeelen van „De Anatolische” zooals de Bank bij afkorting werd genoemd, iedereen dag de hoogte ingingen en toen deed ik het achter den rug van Harry om! Wij hadden een klein sommetje bespaard, dat moest dienen om onze woning wat beter in te richten, en dat legde ik weer bij een ander bedrag, dat ik pas geerfd had van een oom, en dat een klein beetje rente afwierp — vijf pond in de maand zoowat! Ik schraapte letterlijk alles bij elkaar, ja ik maakte zelfs schulden, en ik kocht aandeelen!

Larington gaf door geen enkele op- of aanmerking blijk van goed- of afkeuring, maar in zijn oogen was een diep medelijden en waarachtig beklag te lezen.

Een vrouw, zoo jong, zoo zonder eenige ervaring op dat gebied, die zich inliet met gevaarlijke speculaties!

Jane had eenigen tijd zwijgend voor zich uit gestaard, met een diepen rimpel in haar voorhoofd, de handen in de schoot gevouwen, en besloot nu met een diepe zucht:

— In het eerst liep alles goed. De aandee-len — tot ik er bijna van schrok! Zij liepen op tot achthonderd, tot negenhonderd — en zij bereikten twee weken geleden zelfs de vijftienhonderd! Mijn vriendin verkocht toen. En zij waarschuwde mij, zij zeide dat er wel eens een terugslag kon komen, zij ried mij aan, mij ook van mijn paar aandee-len te ontdoen — en ik, dwaas schepsel als ik was, ik weigerde. Ik was belust op meer! Ik wilde zooveel hebben, dat voor dat geld Harry zijn opera zelf gemakkelijk kon doen opvoeren!

Zij was opgestaan, maakte een wanhopig ge-

baar, en haar stem klonk schrill, toen zij zei:

— Vier dagen geleden barstte de bom. Ik heb geen verstand van die dingen, en ik weet ook niet wat er precies gebeurd is, maar dien dag was er een soort van paniek op de beurs, en de aandee-len van de Anatolische, vielen plotseling vijftien punten. En toen kwam het slot met de kracht van een springvloed! Dienzelfden dag sloot de beurs op veertienhonderd twintig en zij opende den volgenden dag met veertienhonderd en daalde negenhonderd punten. Het scheen niet meer te houden te zijn, een oogenblik hoopte ik op herstel, toen de aandee-len weer wat stegen, ik weet niet meer door welke truc — maar eergisteren kwamen zij op het peil, waarop ik ze gekocht had — liepen nog dienzelfden dag sprongsgewijze achteruit — en toen gisteren de beurs opende, kon men de aandee-len van de Anatolische nauwelijks kwijtraken tegen de inkoopwaarde — 93! Men verkoopt ze nu bij zakken vol, als waardeloozen rommel, en wij zijn geruïneerd, ik heb mijn armen man tot den bedelstaf gebracht en — nu weet u alles.

HOOFDSTUK II.

DE BANK VOOR ANATOLIË.

Het bleef geruimen tijd stil in het vertrek, na deze mededeeling, en toen zeide Larington, zonder op te zien:

— Het is maar een schrale troost voor U, mevrouw, maar gij staat niet alleen! Duizenden hebben, tegelijk met U een deel van hun fortuin verloren — en veel vaker nog alles wat zij bezaten.

Het geld is als het ware in een bodemloozen put gevallen, en gij moogt U zelfs niet vleien met de hoop, dat gij ook nog maar een penny zult terugzien van dat geld — althans niet op regelmatige wijze!

— Zijt gij op de hoogte van de zaak, mijnheer? vroeg de jonge vrouw, wier oogen nu vol tranen stonden.

— Ik geloof dat ik vrij veel verstand heb van beurszaken, antwoordde Larington glimlachend. En ik heb juist de onderneming, die U bijna noodlottig werd, van den beginne af gevolgd, wel vermoedend, waar dit alles op uit moest draaien! Een dergelijke snelle stijging van de waarde der aandee-len kan onmogelijk normaal worden genoemd. Is het U bekend, dat het aan-

deelenkapitaal tot driemaal verdubbeld is?

— Ik wist er niets van, mijnheer, stamelde Jane.

— Dan zult gij dus ook wel niet weten, dat de volstorting van het maatschappelijk kapitaal, zooals de wet dat eischt, nooit in werkelijkheid heeft plaatsgehad, maar dat een twaalfstal stroo-mannen hun hulp hebben aangeboden, en voor een paar millioen aandee-len hebben genomen, die zij echter nooit bezeten hebben, maar die bij de maatschappij in portefeuille zijn gebleven?

— Van dat alles heb ik geen verstand! stamelde Jane. Was het dan een zwendel-onderneming?

Larington haalde onmerkbaar de schouders op, en gaf ten antwoord:

— Misschien is het dat aanvankelijk niet geweest, maar het is er al heel spoedig van gemaakt, door het beheer van den Directeur. De Maatschappij speculeerde met haar eigen aandee-len — en iedere beursman weet, dat dit steeds en overal het begin van het einde is. Het telkens opdrijven van het maatschappelijk kapi-

taal bracht natuurlijk steeds een verdere stijging mede van de aandelen — totdat er een van die dingen voorviel, die plotseling een einde maken aan zulk een stijging, en een miljoenenzaak als een zeepbel doen uiteenbarsten.

— Maar er was toch een Raad van Beheer! riep de jonge vrouw uit.

— Ongetwijfeld, maar de leden waren allen sujetten van den directeur, die hem blindelings gehoorzaamden, en overal hun handteekening onder zetten. Zij zelven hadden ieder een groot aantal aandelen moeten nemen, en het was dus hun belang, de stijging van den koers in geen geval te belemmeren.

— De president was een edelman! riep de vrouw uit.

— Gij bedoelt waarschijnlijk: iemand van adel! verbeterde Larington met een grimmig lachje. Ik ken dien heer zeer goed! Hij is iemand die op heel eigenaardige wijze speculeerde. Was op den dag van de maandelijksche afrekening het verschil in zijn voordeel, dan inde hij dat bedrag kalmpjes bij zijn wisselagent — was net verschil echter in zijn nadeel, moest hij bijpassen, zooals men dat noemt, dan liet hij den armen man eenvoudig naar het geld fluiten, en er schijnt geen wet ter wereld te bestaan, die iemand in zulk een geval tot betaling kan dwingen! Ik behoef U dus niet te zeggen wat men te verwachten had van iemand met zulke zonderlinge beginselen!

— Maar die spoorweg door Anatolië? Was dat dan ook bedrog? Ik meen toch te hebben gelezen..

— Die onderneming op zichzelve was volkomen soliede, mevrouw! zeide Larington, even glimlachend. Maar Humphrey Beewater maakte er zich van meester, en toen was haar lot natuurlijk beslist! Ik zal U zeggen hoe zulk een Maatschappij werkt! Meestal beschikt zij zelve over een te gering kapitaal, om met de werkzaamheden te kunnen beginnen, en dan wendt zij zich tot een bank, die haar het benodigde geld voorschiet, en moet daarvoor natuurlijk een onderpand geven, hetwelk meestal bestaat in winstaandeelen. Het komt echter ook wel voor, dat er een bank wordt gesticht, speciaal met het doel, zulk een onderneming te financieren. Dat is hier gebeurd, maar de man die aan het hoofd stond heette Beewater — en daarmee was zij gevonnist!

— En — mag dat maar? Kan men hem niet straffen?

— Misschien! Als hij niet zeer sluw is opgetreden, dan zal hij wel een van die onvoorzichtigheden hebben begaan, die hem in aanraking kunnen brengen met den strafrechter! Denk echter niet dat de waardevermindering

van Uw aandelen daar iets mede te maken heeft! Die waarde wordt eenvoudig bepaald door vraag en aanbod, en door niets anders! Zij dalen aanstonds in waarde, wanneer er groote massa's op de beurs ten verkoop worden geboden — zij stijgen aanzienlijk wanneer er nauwelijks aan de vraag kan worden voldaan!

— Dan is die Beewater een slechte man! zeide Jane langzaam, en met een starenden blik. Hij heeft ons vreeselijk ongelukkig gemaakt. En als hij niet gestraft wordt — dan bestaat er ook geen rechtvaardigheid meer!

— Ik verzeker U dat hij gestraft zal worden — al is het dan misschien niet door den Rechter van Instructie! zeide Larington met een zonderlingen glimlach, waarvan de beteekenis aan de jonge vrouw pas veel later duidelijk zou worden. Want ik ben wel verplicht, madame, U te zeggen dat dergelijke zaken maar hoogst zelden vervolgd kunnen worden. De directeur van zulk een bank weet altijd wel mazen in de wet te vinden om er tusschendoor te sluipen. Hij bedient zich van stroomannen, tien, twintig, veertig als het moet, die alles doen wat hij verkiest, die hij in den Raad van Beheer benoemt, die zoogenaamd aandeelhouders zijn zonder een cent in de wereld te bezitten, en op deze wijze is hij gedekt. Trouwens de Beurs onttrekt zich aan bijna alle bemoeiingen van de Justitie! Men weet nu eenmaal dat het een spel is, en zelfs de allergrootste financieele genieën hebben het dalen of het stijgen van zekere aandelen niet in de hand! Maar omdat ik er zeker van ben dat die Beewater een doortrapte schurk is, die zelfs het geld van de allerkleinsten niet versmaadt, daarom zal ik nog wel eens een hartig woordje met hem spreken! En nu hebben wij genoeg gepraat, dunkt mij — het wordt nu tijd dat gij U aanstonds kleedt en naar Uw echtgenoot gaat, die wel in doodelijke ongerustheid moet verkeerren.

— Geen sprake van! kwam nu het drukke, oude dametje tusschenbeide. Vannacht blijft zij hier! Gij ziet immers zelf wel hoe bleek en verkleumd ze is, mijnheer! En haar kleeren dan? Die zijn nog doornat! Zij kan toch in mijn wollen jurk niet naar haar huis terugkeeren?

— Ik zou zeggen dat de eerste de beste jurk voldoende was! hernam Larington glimlachend. Maar het is waar dat mevrouw er heel bleek uitziet, en dat zij het nog altijd erg koud schijnt te hebben! Nu, dan is het misschien maar beter dat zij hier den nacht doorbrengt, maar dan zal zij er zelf wel op staan, onmiddellijk haar man te doen waarschuwen, zoodat die haar morgenochtend onmiddellijk kan komen afhalen.

Tot zijn groote verwondering scheen de jonge

vrouw een oogenblik te aarzelen, voor zij stamelend ten antwoord gaf:

— Als Harry erg ongerust is — dan zal hij vanzelf wel hier komen, mijnheer!

— Hier? herhaalde het oude dametje verwonderd. Wat vertel je me daar nu? Hij kon toch onmogelijk weten dat je naar mijn huis zoudt gaan?

— Jawel, tante — want dat had ik juist opgegeven als voorwendsel voor mijn late wandeling! Ik zeide dat ik U nog altijd een bezoek schuldig was, dat ik U in langen tijd niet gesproken had. Anders, dat weet ik zeker, zou hij me heelemaal niet hebben laten uitgaan. Ik was toen al bleek en voelde mij ziek, en ik hield mij slechts met moeite overeind. Maar ik toonde hem een lachend gezicht, en hij liet mij gaan, niet bevroedend wat ik voornemens was!

En de jonge vrouw huiverde opnieuw, en sloeg de handen voor het nog altijd bleeke gezicht dat nog zoo duidelijk de sporen van tranen en doorgestaan leed vertoonde.

— Maar — daarop moogt gij het toch niet aan laten komen! opperde Larington, terwijl hij even haar arm aanpraakte. Is het niet beter dat ik hem ga waarschuwen? Zeg mij Uw adres maar, dan zal ik even langs Uw huis rijden en Uw man voorbereiden. En wat zijn toekomst betreft — daaromtrent zou ik mij maar geen zorgen maken, — er zijn wel anderen, die hem in de gelegenheid willen stellen, zijn opera op te voeren, als die werkelijk goed is!

— Ze is prachtig, mijnheer! riep de jonge vrouw op levendigen toon. Maar ik wil volstrekt niet dat gij U al die moeite geeft! Tante heeft een telefoon en zij zal mijn man wel even waarschuwen!

De verwondering van Larington nam nog toe, en hij wist niet of hij zijn oogen wel kon gelooven, toen hij zag, hoe de oude dame een ontkenkende opmerking wilde maken, maar tot zwijgen werd gebracht door een snellen, smekenden blik van de jonge vrouw, die haar tersluiks met haar elleboog in de zijde stootte.

Hij greep naar zijn hoed, en zijn geheele houding was veranderd, toen hij op tamelijk koelen toon zeide:

— Ik zal niet nalaten, mevrouw, als gij het mij tenminste toestaat, morgen naar Uw bevinding te komen vragen. En mag ik Uw adres weten?

— King Charlesstr. 19! antwoordde Jane, zonder haar redder aan te zien, die de oude vrouw nu de hand toestak, en haar op het hart drukte, goed voor haar nicht te zorgen, opdat die geen nadeelige gevolgen zou ondervinden van haar nachtelijke wandeling in regen en stormwind.

Toen boog hij nogmaals vrij afgemeten voor de jonge vrouw, en zeide:

— Ik zal zoo vrij zijn, morgen Uw man een bezoek te brengen, mevrouw! En indien hij waarlijk het talent heeft, dat gij hem toekent, dan behoeft hij zich om zijn toekomst niet te bekommeren — Ik zal de opvoering van zijn opera mogelijk maken!

Een kort oogenblik keek Jane hem aan, zij scheen iets te willen zeggen, bedacht zich, greep zijn hand, drukte die alsof zij ze verbrijzelen wilde, en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Gij doet meer voor ons dan ik ooit verdiend heb! En gij kent mij niet eens! Ik dank U — misschien kan alles nu nog wel goed worden!

En toen liep zij haastig de kamer verder in, en het laatste wat Larington van haar zag, was haar mooi, bleek gezicht, dat zich naar het oude vrouwtje toeboog, dat met een trek van de grootste verbazing en onrust op haar vriendelijk gezicht, op een stoel bij de groote mid-dentafel was neergezonken.

Toen Larington op straat stond, in de duisternis van den nacht, keek hij nog eens op naar het verlichte raam, en mompelde voor zich heen:

— Daar is iets vreemds aan dat vrouwtje! Wel voor den drommel, waarom zeide zij dat er getelefoneerd kon worden naar haar man met de telefoon van haar tante, die heel zeker geen telefoon bezit, wat zij juist wilde zeggen toen Jane haar met een snelle wenk het zwijgen oplegde? Wat schuilt hier achter? Is het waar dat haar man wist, dat zij zich naar haar tante zou begeven? Loog zij het? Maar waarom dan? Ik wil dit ontdekken, of mijn naam is geen John Raffles! Ik wil dien man helpen — maar ik moet weten dat hij zoowel als zij het waard zijn! Maar helpen of niet — die mijnheer Beewater heeft nog enkele zaken met mij te vereffenen, en dit is er een prachtige gelegenheid voor!

Hij raadpleegde zijn horloge bij het licht van een lantaarn, en zag dat het juist twee uur was.

— Wij hebben nog vijf uren den tijd — en daarin kan heel wat gebeuren! mompelde hij. Ik zal aanstonds Brand gaan waarschuwen en Henderson. Die kunnen nog niet lang terug zijn van hun reis!

Hij behoefde slechts eenige oogenblikken te wachten op een taxi en sprong daar in, na den chauffeur een adres te hebben opgegeven. De man reed heel hard en nog geen tien minuten later stond de auto alweder stil. Raffles sprong er uit, betaalde den man, zond hem weg, en stond vijf minuten later alweder tegenover Charles Brand, zijn trouwen vriend en helper,

die zich juist een grocje had bereid, en blijkbaar voornemens was op Raffles te wachten, want hij had zijn huisjasje aangeschoten, en zat in de bibliotheek van het huis in de Cromwell Street met een stapeltje kranten naast zich.

— Ik was een beetje ongerust, Edward, zeide de jongeman opspringend en Raffles met uitgestoken handen tegemoet gaande. Ga zitten, dan zal ik je aanstonds rapport uitbrengen. Dat huis in Dover, dat ik volgens je opdracht moest inspecteren, is inderdaad....

— Laat dat huis voorloopig maar rusten, Brand! viel Raffles hem glimlachend in de rede, terwijl hij hem de hand op den schouder legde. Ik heb voor het oogenblik gewichtiger dingen te doen. Maar die kunnen wij wel in de auto bespreken, want er is weinig tijd te verliezen!

— In de auto? herhaalde Brand, verwonderd en ook een weinig ongerust. Waar gaan wij heen?

— Naar het huis van Beewater, mijn waarde!

— De Directeur van de Anatolische Bank?

— Juist! Ken je hem?

— O ja, heel goed, tenminste van gezicht! Je weet dat ik in de laatste weken veel de Beurs bezoek, en daar kon men hem altijd gedurende een half uur ongeveer aantreffen in zijn gewonen hoek!

— Was je er ook vanmorgen?

— Vanmiddag, tot een kwartier voor het sluiten van de Beurs! Toen was de debâcle al achter den rug. Je weet natuurlijk dat de heele zaak op de flesch is gegaan?

— Ja, dat is me verteld!

— En de aandeelen werden bij bundels tegelijk aangeboden! Ik heb nooit zoo iets gezien! Men begreep niet waar zij zoo plotseling vandaan kwamen, maar het moet een truc van de baisse-speculanten zijn geweest — Niemand sloeg er tenminste meer acht op en de papieren fladderden zomaar door de lucht, als reusachtige sneeuwvlokken. Zulk een val van driehonderd punten op een enkelen beursdag heb ik nog nooit beleefd! De effecten raakten tot ver onder pari en waren ten slotte ongeveer niets meer waard. Zij werden ten lange leste bij wagonladingen tegelijk aangeboden en niemand wilde ze meer hebben!

— En dat waren dezelfde aandeelen, Brand, die tot vijftienhonderd waren geklommen! hernam Raffles bitter. Zoo ziet men wat eigenlijk het fond is van het beurswezen. Het spreekt vanzelf dat die papieren nooit zoo onzinnig hoog hadden mogen stijgen, want daar was

volstrekt geen aanleiding voor. Bedenk toch eens dat die bank alleen gesticht werd om den aanleg van een spoorweg in Anatolië te financieren en dat nog niet de eerste spade daarvoor in den grond was gestoken. Die geheele onderneming ligt natuurlijk ook tegen de vlakke.

— Ja, dat valt helaas niet te betwijfelen!

— En daarmee is weer een legertje van ingenieurs, teekenaars, opzichters, werkbazen, arbeiders bij het toch nog steeds stijgend leger van werkloozen toegevoegd, Brand. Want de spoorweg was aanvankelijk van de bank en met de bank viel ook de spoorwegonderneming! Weet je iets naders te vertellen van dien Beewater?

— Weinig! Alleen maar dat hij verkocht toen zijn aandeelen op vijftienhonderd stonden!

— Wist men dat? riep Raffles verbaasd uit.

— Natuurlijk niet! Hij verkocht, zooals je wel kunt denken, niet onder zijn eigen naam en bij kleine hoeveelheden tegelijk! Dat kon hij als Directeur natuurlijk onmogelijk openlijk gedaan hebben, zonder het crediet van zijn eigen onderneming deerlijk te schokken!

— Hij moet dus groote winsten hebben gemaakt?

— Men zegt dat hij bij dezen slag omstreeks twee millioen pond sterling heeft verdiend. Nog enkele anderen zijn even slim geweest als hij, en verkochten, voor de groote teruggang kwam. Anderen daarentegen hoopten op een nog grotere stijging — en dat werd hun verderf!

Deze laatste woorden waren reeds gesproken in de auto, want onder het spreken door hadden de beide vrienden zich reeds weder gekleed, de kamer en het huis verlaten, maar Brand had niet gezien, dat Raffles onder het langsloopen een kleine tasch haalde uit zijn slaapkamer, een fijn bewerkt, lederen handvalies.

En zij waren naar de garage gegaan, waar Henderson, de reusachtige chauffeur juist doende was om de groote reisauto voorloopig wat schoon te spuiten. Zij hadden daar den snelsten wagen gekozen, en Raffles had Henderson fluis-terend een adres genoemd en was vervolgens narst Brand komen zitten!

En deze zeide nu, nieuwsgierig geworden:

— Wat gaan wij nu eigenlijk doen?

— Beewater een bezoek brengen!

— Om half drie in den nacht?

— Dat is juist een zeer geschikt uur, want als ik zeg dat ik hem wilde bezoeken, dan drukte ik mij niet volkomen juist uit — de visite geldt veeleer zijn brandkast!

HOOFDSTUK III.

EEN VERWONDERLIJKE ONTDEKKING.

Brand keek Raffles een oogenblik onderzoekend aan, en er was iets in diens gelaat, dat zijn aandacht gaande maakte.

— Hoe ben je juist op die gedachte gekomen vandaag?

— Ik kwam er vanavond op, of liever van nacht, om een uur of één! Luister maar, dan zul je het beter begrijpen!

En hij vertelde Brand in korte woorden alles wat er dien nacht was gebeurd, van het oogenblik af, dat hij, op weg zijnde naar huis, Jane Doherty van haar vreeselijke daad had kunnen terughouden.

Hij verzweeg hem ook het zonderlinge gedrag van de jonge vrouw niet, die hem blijkbaar wat op de mouw had gespeld, met betrekking tot de telefoon, en toen hij eindelijk zweeg, schudde Brand het hoofd en zeide:

— Dat staat mij maar half aan! Mij dunkt toch dat zij na zulk een daad niets liever moest verlangen, dan zich zoo spoedig mogelijk aan de borst van haren man te werpen.

— Daar scheen zij anders over te denken! zeide Raffles kortaf. Misschien heb ik mij wel heelemaal in haar vergist, en heeft ze mij maar iets wijsgemaakt — ofschoon ik met den besten wil van de wereld niet kan inzien, met welk doel zij dat zou hebben gedaan! En dat oude, vriendelijke vrouwtje, haar tante, scheen van haar houding ook niet heel veel te begrijpen. Er zit iets achter — maar wat het is, daar heb ik niet het allergeeringste denkbeeld van! Zij heeft haar man lief, dat leid ik althans af uit wat zij mij van hem mededeelde, maar dan wordt haar houding mij nog onbegrijpelijker.

— En zij bracht je op de gedachte van — dat nachtelijk bezoek bij Beewater?

— Dat deed zij, met haar verhaal, al is het dan niet rechtstreeks!

— En denk je dat je werkelijk iets van waarde zult vinden in de brandkast? Brandkasten worden ouderwetsch, Edward! De bankiers worden wat huiverig voor — zekere lieden, die..

— Voor inbrekers, Brand! viel Raffles hem rustig in de rede. Noem maar gerust het kind bij den naam! In zekeren zin heb je gelijk. Het toenemen van het aantal inbraken heeft de heeren geldbezitters wat voorzichtiger ge-

maakt en men zal niet meer, zooals in den goeden ouden tijd, stapels goudgeld in die stalen kasten kunnen aantreffen. Maar allicht loont het bij menschen als hij nog wel de moeite, een brandkast te openen! Hij geeft zeer veel geld uit, hij leeft op zeer grooten voet en zulke lieden moeten altijd contant geld bij de hand hebben. En daarenboven — dit is eigenlijk meer een strafexpeditie! Wij vinden misschien in de kast wel kostbare papieren, die voor hem van groote waarde zijn, ofschoon zij voor ons niet veel te beteekenen hebben — maar dan zal ik ze toch medenemen om hem eens te laten gevoelen wat het beteekent, als duizenden huisgezinnen tot den bedelstaf gebracht worden, het moge dan zijn door de hoop op een gemakkelijke winst, om een enkelen man schatrijk te kunnen maken! Maar hier zijn wij er, geloof ik, al.

— Welneen — zijn huis ligt nog veel verder!

— Dat is zoo, maar ik durf met den wagen niet verder gaan! Ik heb mij wel eens laten zeggen dat hij soms zeer laat naar bed gaat, bijvoorbeeld als hij feesten geeft in zijn eigen huis, en daarmee moeten wij rekening houden. Het aanrollen van een auto zou misschien aandacht trekken en dat wil ik vermijden.

De beide vrienden waren reeds uitgestapt en nu pas zag Brand het elegante handvaliesje en hij vroeg zacht en een weinig verbaasd:

— Is dat alles wat wij noodig hebben?

— Het is ruimschoots voldoende Brand! Ik ken de kasten van Beewater! Ik heb al een maand of vier geleden een kleine studie van het interieur gemaakt en ik moet reeds een soort van voorgevoel hebben gehad van wat er zou geschieden. Luister eens, James! Je blijft hier staan, aan het begin van deze zijstraat en zorgt er voor dat de cijfers van de nummerplaat nu en dan veranderen. Als een agent je vraagt wat je daar doet, wat niet waarschijnlijk is, dan zeg je dat je op je meester wacht, die ergens een bezoek aflegt en dat hij geen indiscrete vragen mag doen.

— Ik zal er mij wel doorslaan, mylord! zeide de reus goedig. Hoe lang moet ik wachten?

— Totdat wij terugkomen, James!

— Heel goed mylord!

En de reus reed de auto de verlaten donkere

zijstraat in en leunde met de armen over de borst gekruist achterover, in de houding van iemand die zich op een langdurigen wachttijd voorbereidt.

En Raffles wist dat hij den braven kerel daar zou vinden, ook al zou hij tot den jongsten dag moeten wachten.

In de breede straat waar Beewater sedert eenige maanden alleen een geheel huis bewoonde, dat volkomen lag afgezonderd te midden van een kleinen tuin, was het op dat late uur geheel stil en verlaten.

Slechts heel in de verte klonken nu en dan de regelmatige voetstappen van een zich vervelenden politieagent, die niet wist hoe hij den tijd moest stukslaan tot het oogenblik dat hij zou worden afgelost.

Toch gingen de beide vrienden zoo zachtjes en behoedzaam mogelijk voort aan de schaduwzijde van de straat, want de maan stond sedert eenige oogenblikken helder aan den hemel, nu de wind plotseling was gaan liggen. Ook de regen had opgehouden, maar er stonden nog groote plassen op het plaveisel, waarin het gele licht van de straatlantaarns zich spiegelde.

Zij moesten nog wel bijna tien minuten loopen, voor Brand zachtjes fluisterde:

— Dat is het huis! Hij heeft het een paar maanden geleden gekocht na zijn grooten slag. Het heeft voor dien tijd toebehoord aan een adellijk lid van het Lager Huis, maar ik ben den naam vergeten.

— Sir Payne, Brand! hielp Raffles hem op weg. Ik ben er vroeger meermalen geweest en ik ken hem. Beewater heeft er maar enkele verbeteringen in laten aanbrengen, zonder groote beteekenis. Wij zullen in de zijlaan, die langs den zijgevel loopt, over de lage heg springen en van achteren binnendringen. Daar weet ik een paar zwakke plekken. Aan de voorzijde behoeven wij het niet eens te beproeven. De voordeur is buitengewoon stevig en al was dat niet zoo, de maan schijnt helder op den voorgevel en op dat gedeelte van den weg. Laten wij spoedig oversteken. Neen, wacht nog even — ik hoor voetstappen!

De beide mannen zwegen, en zij trokken zich zoo ver mogelijk terug in een stikdonkere koetspoort, op het hooren van de traag naderende voetstappen van een agent.

Het geleek den ongeduldigen Raffles wel alsof die man nooit voorbij zou komen. Telkens scheen hij een oogenblik stil te staan, een paar malen ging hij een voordeur onderzoeken of een raam, want het waren daar allen afgezonderd liggende heerenhuizen en dan zette hij zijn tocht weer voort, en een kostbaar kwartier ging verloren, alvorens de voetstappen van den

agent aan den anderen kant weer waren weggestorven.

— Die drommelsche kerel zou ons ons doel nog doen missen! bromde Raffles; het zal nog maar twee uren volkomen donker blijven! Nu oversteken, Brand! Neen, wacht nog even..

Een andere hinderpaal deed zich plotseling voor.

Want op de tweede verdieping van het huis, dat het doel was van hun tocht, werd eensklaps een zwak lichtschijnsel zichtbaar, dat een oogenblik een rolgordijn in rossen gloed zette, toen weer verdween, een volgend raam even verlichtte en daarop voorgoed wegstierf.

Het was op de plek waar de twee mannen stonden zoo stikdonker, dat zij elkanders gezicht niet konden zien, maar zij gevoelden dat zij elkander verbaasd moesten aankijken.

Toen fluisterde Brand zachtjes:

— Wat heeft dat nu te beteekenen? Concurrentie? Was het een dievenlantaarn?

— Ik geloof het niet, Brand! Daarvoor was het licht wel wat te sterk! Het geleek eerder, alsof er achtereenvolgens twee deuren werden opengedaan, tot verschillende kamers behorend, zoodat het licht van een helderverlichte gang voor een oogenblik in die vertrekken scheen en de gordijnen verlichtte.

— Maar een inbreker zal toch niet zoo dom zijn om..

— Neen Brand, een inbreker laat waarschijnlijk geen licht branden in een gang! viel Raffles hem schouderophalend in de rede. Maar in elk geval zullen wij nog wel even moeten wachten, wat het dan ook zijn moge en misschien komt er vannacht wel niets van onze kleine onderneming, want ik geloof dat wij mijnheer Beewater juist bij een van zijn partijen zouden overvallen.

— Als hij feestvierde, zeide Brand hoofdschuddend, zouden er dunkt mij wel meer vensters verlicht zijn en dan niet maar zoo eventjes!

Raffles wilde iets antwoorden, maar zijn aandacht werd reeds weder door iets anders getrokken.

Het was het gegrom van een automobielmotor, zooeven nog maar nauwelijks hoorbaar in de verte, maar dat tamelijk snel naderbij scheen te komen.

Voortdurend kwam het geluid naderbij en toen kwam er een zeer fraaie, donkerkleurig gelakte auto aanrijden en Raffles vond zijn voorgevoel aanstonds bewaarheid — het voertuig stond juist stil voor de monumentale deur van Beewaters huis, die slechts een paar meters van de straat verwijderd was, daarvan gescheiden door den kleinen, ondiepen tuin.

De chauffeur kwam dadelijk van zijn zetel en hield het portier open. Een vrouw stapte uit en ging zonder een woord te zeggen over het breede klinkerpad en de beide treden van een stoep op.

De vrouw was blootshoofds en droeg alleen een soort fichu en een avondcape, waarvan de bontkraag was opgezet, en een kort oogenblikje stond zij daar in het volle maanlicht, dat haar gelaat bescheen, en Raffles had groote moeite om een kreet te weerhouden.

Die vrouw was Jane Doherty!..

Hij greep Brand ruw bij den arm, die van die beweging niets begreep en beet hem fluisterend toe:

— Naar de overzijde — achter de auto om — alsof wij daar moeten zijn!

En reeds stak hij met bedaarde passen de straat over, schijnbaar zonder naar het huis te zien.

De chauffeur was een weinig terzijde getreden en hij stond zoo, dat er van zijn gelaat niets te bespeuren viel. Hij droeg een keurige livrei, olijfgroen met smalle, gouden boordsels afgezet. De pet had een groote glimmende klep, die belette, zelfs de kleur van zijn oogen te onderscheiden.

De man sloeg ternauwernood acht op de beide keurig gekleede heeren, die daar met bedaarde stappen voortliepen en juist toen Raffles en Brand het andere trottoir bereikten, ging de deur open, een heldere gloed straalde voor een oogenblik naar buiten en nogmaals zag Raffles het vrouwengelaat, en hij kon nu niet meer twifelen — het was inderdaad de jonge vrouw, die hij nog slechts korten tijd geleden van den rand van het graf had teruggetrokken.

Het duurde maar heel kort, want de man die de deur geopend had, zag nauwelijks haar gelaat, of hij trok haar met een hand naar binnen en aan zijn borst, en de twee vrienden zagen nog een kort visioen van twee mooie, blanke armen, die om zijn hals werden geslagen en toen ging de deur weer dicht en alles werd weer duister.

— Zoo, dat was het dus! zeide Raffles grimmig en nu het maanlicht zijn gezicht bescheen, zag Brand dat er een harde uitdrukking was in de grijze oogen en dat er een spottende, sarcastische trek lag om den krachtig gesneden mond. Bedrogen en opgelicht! Ik had het niet kunnen gelooven! Zij zag er zoo onschuldig uit! Nu, het bevestigt mij weer in de opvatting, dat men toch beter doet, niet al te zeer te hechten aan den eersten indruk!

— Wil je me niet eens zeggen wie dat nu

eigenlijk was, en waarom je stem zoo sarcastisch klinkt?

— De dame, Brand, die wij daar zooeven het huis van Beewater zagen ingaan, om hem op zulk een vreemd uur van den nacht een bezoek te brengen, en die waarschijnlijk door hem zelf zoo hartelijk werd begroet, was niemand anders dan Jane Doherty, van wie ik je zooeven heb verhaald!

Brand wierp hem een blik van twijfel en ongeloof toe en zeide toen zijn hoofd schuddend:

— Maar dat komt me bijna onmogelijk voor, Edward! Je hebt haar immers achtergelaten in het huis van haar tante!

— Dat weet ik — maar dat is bijna anderhalf uur geleden, Brand! gaf Raffles ten antwoord, zijn horloge raadplegend.

— Was zij toen in avondtoilet?

— Neen, zij droeg heel eenvoudige kleeven! Die waren trouwens door en door nat!

— Maar de kleeding van deze vrouw was heel anders. Zij droeg een duren bontmantel, Edward! Je moet je vergissen!

— Ik vergis mij niet, Brand! hernam Raffles ernstig en met vaste stem. Zij was het, en niemand anders. Zeg zelf eens of het een gezicht is, dat men zoo spoedig met een ander kan verwarren! De combinatie van zeer donkere oogen met blond haar, komt maar weinig voor. Het was haar rechte, een beetje groote neus, het was de geheele lijn van haar kin en haar hals! Tweemaal kon ik haar goed zien, en als ik het onder eede moest bevestigen voor een rechtbank, dat het Jane Doherty was, dan zou ik mij geen seconde bedenken en gerust de eed afleggen!

— Nu, dan is het mij volkomen onverklaarbaar, zei Brand. Waar heeft zij dan dat avondcostuum zoo plotseling vandaan?

— Die vraag is misschien van ondergeschikt belang, Brand! zeide Raffles scherp. Mij komt het belangwekkender voor, dat een vrouw als zij, die op het punt stond, zich in de Theems te werpen, een paar uren later in een avondtoilet een man in diens woning gaat opzoeken, die haar in het verderf heeft gestort, onwillens misschien, of liever gezegd, onwetens, en die haar naar den dood dreef!

— Het is waar — dat is zeer zonderling! mompelde Brand. En zij wilde niet dat haar man getelefoneerd werd?

— Zoo is het! Dat wilde zij voorkomen, en het is nu duidelijk, om welke reden.

— Maar hoe valt dat te rijmen met haar plannen tot zelfmoord, Edward?

— Misschien wist zij reeds lang, dat ik achter haar aanliep en heeft zij mij eenvoudig bedrogen! antwoordde Raffles hard.

Brand schudde even het hoofd en na eenigen tijd hernam hij:

— Naar wat je mij van haar verteld hebt, kan ik dat bijna niet gelooven! Maakte zij den indruk van een bedriegster?

— Dat is het juist! Ik kreeg volstrekt niet den indruk, dat zij komedie speelde! gaf Raffles mismoedig te kennen. Als zij net wel deed, dan heb ik mijn laatste restje vertrouwen in het vrouwelijk geslacht verloren! En dan verdiende ik ook niet beter dan te worden bedrogen, want dan heeft zij haar rol voortreffelijk gespeeld!

— Geloot je zelf dat het mogelijk is, Edward, dat Jane binnen zulk een korten tijd zich in avondtoilet kan hebben gestoken en naar dit huis is gereden?

— O ja, dat kan!

— En waar zou zij dat toilet dan hebben moeten vinden?

— Weet ik het? Misschien lag het al gereed bij die tante!

— Neen, dat is onmogelijk, want je hebt mij zelf gezegd, dat die oude dame wilde laten telefoneeren en dat Jane het haar toen met een snellen wenk verbood! Dat bewijst dan toch, dat zij niet in het complot was!

— Je hebt gelijk, Brand! Het is een beetje verward in mijn hoofd. Maar in ieder geval

bedriegen mijn oogen mij niet, daarop durf ik zweren!

— En die auto dan? zeide Brand op levendigen toon. Wil je mij eens zeggen hoe zij zoo spoedig aan dien prachtigen wagen kwam?

— Die kan wel van hem zijn! zeide Raffles knorrig.

— Dat is te onderzoeken! Laten wij het nummer opnemen!

— Dacht je dat ik dat niet al lang gedaan had? zeide Raffles schouderophalend. Het is in mijn hoofd gegrift en morgen zal ik weten of hij haar werkelijk de auto gezonden heeft. Intusschen wordt het raadsel nog ondoorgrondelijker, want hoe kon hij in 's hemelsnaam weten dat zij op dat late nachtelijke uur bij haar tante zou zijn, die wij toch uit haar bed hebben moeten halen!

De beide mannen voerden dit gesprek op fluisterenden toon, tamelijk ver van de auto, zoodat de chauffeur hen onmogelijk kon verstaan.

Deze had waarschijnlijk zijn orders, want hij keek telkens op zijn horloge, en toen er omstreeks tien minuten waren verlopen, knoopte hij zijn overjas dicht, nam achter het stuurwiel plaats en bijna onhoorbaar schoof de auto weg in de duisternis.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES DOET ONDERZOEK.

Nog een paar uur bleven de beide vrienden daar in de buurt, in de verwachting dat de vrouw spoedig weer zou vertrekken, ofschoon het heengaan van de auto daarvoor een veeg teeken was geweest, en toen gaf Raffles het op, en Brand zag duidelijk aan zijn bleek gelaat, dat hij niet alleen zeer teleurgesteld was over het mislukken van zijn plan, maar dat hij ook diep bedroefd was over de vergissing die hij had begaan, in de waardeering van het karakter van Jane Doherty.

Het is nooit aangenaam wanneer men zich meent te moeten bukken naar een diamant en het blijkt bij het oprapen een glinsterende keisteen te zijn.

Het was bijna half vier, nog altijd was er een vaag lichtschijnsel te zien achter een der gordijnen, toen Raffles Brand bij den arm greep en zeide:

— Ik heb nog nimmer zoo sterk het gevoel

gehad, dat ik mij onsterfelijk belachelijk maakte! Wij zijn eenvoudig voor den gek gehouden, Brand! Kom mede. O, wij hebben dien armen Henderson al lang genoeg onnoodig laten wachten!

Brand dacht niet aan tegenspraak. Hij begreep zelf wel dat er dien nacht niets meer kon komen van een aanslag op de brandkast van Beewater, en ook was Raffles daartoe niet in de gewenschte stemming.

Er zouden nog wel bedienden wakker zijn in het groote, fraaie huis en dat Beewater alles-behalve sliep, was maar al te duidelijk! Zij zouden misschien met revolvergeschoten ontvangen worden en dat had Raffles eigenlijk niet voor de zaak over. Hij zou den schurkachtigen bankier wel op een andere wijze weten te vangen.

En zoo togen de beide vrienden tenslotte naar huis en legden zich ter ruste, na een tamelijk

wel mislukten nacht en in een niet al te rooskleurig humeur.

Raffles sliep zooals gewoonlijk, onmiddellijk in, maar Brand lag nog geruimen tijd wakker en dacht over de mooie vrouw, die daar op zoo'n zonderling uur het huis van Beewater was binnengegaan, waar zij klaarblijkelijk verwacht werd.

Dat Raffles zich zou hebben vergist, kwam den jongeman al heel onwaarschijnlijk voor. Raffles had voortreffelijke oogen en de jonge vrouw had eenige oogenblikken in het volle licht gestaan, eerst van de maan, daarna van de electrische lampen in de vestibule.

Maar hoe was het mogelijk, dat dezelfde vrouw, die zich uit wanhoop over de ellende, waarin zij haar man gestort had, van het leven wilde berooven, zich reeds een uur later in de armen wierp van den man, die haar eigen ondergang en dien van haren echtgenoot bewerkstelligd had.

Wilde zij hem misschien om hulp smeeken? Wilde zij zijn mededoogen koopen? Maar waartoe was dit noodig, nu Raffles haar zijn hulp had toegezegd? Waarom niet eerst afgewacht, wat die hulp zou opleveren, alvorens tot dit afschuwelijke middel over te gaan?

Was zij wellicht gedwongen, naar Beewater te gaan?

Maar daarmee was dan toch hare houding weinig in overeenstemming. Want zij had zich dadelijk aan zijn hals geworpen. — Het was en het bleef een raadsel, dat de jongeman niet vermocht op te lossen en het daglicht drong reeds door de gordijnen, toen hij eindelijk den slaap vatte.

Zooals altijd, was Raffles het eerst op, en hij had zelfs reeds een korte wandelrit gemaakt, toen Brand in de ontbijtkamer trad en daar was het, dat de beide vrienden elkander aantroffen.

Brand zag dadelijk aan het gelaat van Raffles, dat deze lang en diep had nagedacht. Nog altijd vertoonde zijn voorhoofd een diepen rimpel, maar toch glimlachte hij, toen hij den jongeman de hand toestak en aanstonds vroeg:

— Goed geslapen, Brand? Mij dunk dat je nog een beetje bleek bent!

— Ik heb nauwelijks vier uur geslapen, Edward! verontschuldigde zich de jongeman. Maar jij zeker nauwelijks drie, en toch zie je er uit, zoo frisch en gezond, alsof je een volledige nachtrust hebt genoten! Zeg eens, weet je wat ik bedacht heb?

— Laat eens hooren!

— Kan die Beewater soms een soort van hypnotiseur zijn? Heeft hij Jane misschien gedwongen om op een bepaald uur naar hem toe te gaan?

— Daaraan heb ik ook gedacht, Brand! antwoordde Raffles, die voor de ontbijttafel was gaan zitten. Maar ik geloof niet dat hij daarvoor het type heeft. Het is intusschen mogelijk — wij willen er het beste van hopen! Ik weet dat ik mij bespottelijk maak, maar het zou mij werkelijk zeer veel leed doen, als ik mij in dat mooie, zachte vrouwtje zoo deerlijk vergist had!

— Dan heb ik nog iets bedacht.

— Bravo! Je schijnt vanochtend vol kostelijke invallen te zitten! Laat maar eens hooren, mijn waarde!

— Je zoudt naar haar tante kunnen gaan en van haar hooren, wat haar nicht vannacht heeft uitgevoerd!

— Wel, dat was ik ook van plan, Brand, ofschoon ik je wel wil zeggen, dat ik van dien kant toch weinig verwacht. Want ik zal wel nauwelijks mijn hielen hebben gelicht, of Jane zal de brave oude ziel bepraat hebben om niets te zeggen, na haar iets op de mouw te hebben gespeld — wie weet! In ieder geval betwijfel ik, of wij de waarheid uit haar mond zullen hooren.

— Nu laat je zeker het plan varen, die Doherty te helpen?

— Niet, voordat ik volkomen zekerheid heb, Brand! Ik weet dat zij het was, gisterennacht, daar gaat niets van af, en toch is er een zeker iets in mij, dat mij zegt, dat wij niet al te vroeg moeten oordeelen. Bovendien is er ook nog de man, die dan toch zeker al genoeg geleden heeft door de onvoorzichtigheid van zijn onervaren vrouw!

— Dat doet mij genoeg! riep Brand met schitterende oogen. Ga spoedig naar hun huis en tracht iets naders uit te vinden!

— Dat ben ik ook van plan, Brand! Mij dunk, dat ik spoedig aan haar zal kunnen zien, hoe ik over haar moet denken! Zoodra ik het met goed fatsoen kan wagen, ga ik mijn bezoek bij hen afleggen. Misschien is die man het werkelijk waard, te worden geholpen! Ik wil in ieder geval kennis maken met zijn werk.

— O, het zal wel iets goeds zijn! meende Brand.

— Hoezoo?

— Wel, omdat het maar hoogst zelden voorkomt, dat een vrouw haar man in de hoogte steekt, als hij het niet dubbel en dwars verdient!

Ik moet tot mijn spijt een weinig cynisme in je woorden opmerken, Brand — en dat zoo vroeg in den morgen! zeide Raffles glimlachend. Maar er is wel iets waars in je woorden. Menschen die eenigen tijd met elkander getrouwd zijn, komen er niet spoedig toe, op elkanders goede eigenschappen tegenover vreemden het licht te doen vallen. Eerder moet ik tot mijn spijt het

tegendeel opmerken! Maar het is best mogelijk, dat zijn werk inderdaad goed is — en dan heeft hij het recht, het volste recht, dat hij het kan toonen! Wie weet hoeveel kunstwerken er onvruchtbaar in een lade liggen sluimeren, over de geheele wereld, alleen maar omdat domme en bekrompen directies terugschrikken voor de kans, een nederlaag te lijden met het werk van een onbekende.

Terwijl zij zoo bleven voortspreken, ontbeten de beide vrienden snel en het was nauwelijks tien uur toen Raffles, na zich te hebben verkleed, in de door Henderson bestuurde auto stapte, na hem het adres te hebben toegeroepen van Harry Doherty.

De rit duurde een half uur en het was dus nog wel wat vroeg voor een gewone beleefdheidsvisite. Raffles kwam echter om ernstiger zaken en hij liep dan ook zonder eenig aarzelen de vier trappen op die hem naar de woning van den componist moesten brengen.

Op zijn schellen werd hem de deur geopend door Jane Doherty zelf.

Zij herkende hem onmiddellijk, zij werd eerst bleek en daarna rood, maar toen begonnen haar oogen te schitteren, zij greep hem bij de hand en trok hem naar binnen, met een gelukkig lachje van herkenning en terwijl haar stem door den smallen gang jubelde:

— Harry, kom gauw! Hier is mijn beschermgeest!

Raffles had de jonge vrouw goed opgenomen en het was hem schier onbegrijpelijk, dat dit toch dezelfde vrouw was, die hij dien zelfden nacht, ternauwernood zeven uur geleden, uit de prachtige, blauwgelakte limousine had zien stappen die stil hield voor het huis van Beewater.

Haar jong gezichtje was frisch en opgewekt, en haar oogen lachten, nu zij naar hem omkeek, om te zien of hij haar wel op den voet volgde.

Een oogenblik daarna stond Raffles in een eenvoudige, maar zeer gezellig gemeubelde kamer tegenover een nog jongeman, met een fraai besneden, maar wat zwaarmoedig, ernstig gelaat, een hoog voorhoofd en prachtige, zeer donkere oogen.

Er kwam een flauw lachje om zijn lippen, toen hij Raffles de fijne, witte hand toestak en hem verwelkomde met de woorden:

— Gij zult het mij wel niet kwalijk nemen, mijnheer, als ik de geestdrift van mijn kleine vrouw niet zoo luidruchtig kan deelen! Er zijn dingen geschied...

Raffles wierp een snellen blik op Jane, die plotseling verbleekt was, terwijl al het licht uit haar oogen was gevloden.

Zij stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Ik heb mijn man alles opgebiecht, mijnheer Larington!

— Alles? herhaalde Raffles, terwijl hij haar doordringend aanzag, als om in het diepst van haar hart te lezen.

— Ja — alles wat er aan de Theemskade is voorgevallen! antwoordde de jonge vrouw zacht met gebogen hoofd.

Raffles begreep aanstonds uit dit antwoord dat zij gezwezen had over wat daarna was geschied.

— Ik heb mijn man gezegd, wat ik misdreven heb — met de effecten — en hij heeft het mij vergeven, wat zeker meer is dan ik verdiende. Ik heb hem gezegd, dat gij mij naar tante Seraphine hebt gebracht — en wat gij mij toen beloofd hebt!

Harry had even zijn donkere oogen met een blik, waarin smart, medelijden en groote liefde tegelijkertijd te lezen waren, over het bleke gezichtje van zijn vrouw laten gaan, en nu hernam hij:

— Wij hebben moeilijke dagen doorleefd, mijnheer, Jane en ik. Wat gij nu gedaan hebt, dat kan ik nooit vergeten. Ziet gij — zij is alles voor mij, ik zou zonder haar niet kunnen leven, en toen het vannacht twaalf uur werd, één uur, twee uur, zonder dat zij was teruggekeerd — toen maakte zich een verschrikkelijke angst van mij meester!

— Maar gij had dan toch dadelijk naar de oude dame, naar de tante van uw vrouw moeten gaan, mijnheer! zeide Raffles verwijtend en afkeurend het hoofd schuddend.

— Kon ik dat? Ik wist niet eens waar zij woonde! riep de jongeman uit. Ja, dat zult gij dwaas vinden, maar vergeet niet, dat ik haar maar zeer oppervlakkig ken, dat zij pas dezer dagen verhuisd is en dat ik waarlijk wel aan andere dingen te denken had, dan adressen van tantes te onthouden. Wel heb ik de politie opgebeld — het kan toen omstreeks één uur geweest zijn, en die beloofde, dat zij een onderzoek zou instellen — maar ik behoef u natuurlijk niet te zeggen wat het in een stad als Londen beteekent, naar het adres van een oude juffrouw Brown te gaan zoeken! Er zijn er hier te Londen zeker vijf en twintig duizend! Gij kunt u dus begrijpen hoe innig verheugd ik was, toen eindelijk — het was toen al bij vieren — mijn kleine vrouw terugkwam, in een taxi, warm ingestopt in een ouderwetsche, wollen huisjapon, een dikken mantel en een wollen sjaal van tante Seraphine.

Bij het hooren van het uur, had Raffles zeer verwonderd opgezien.

— Vier uur, zegt gij?

— Wat zegt gij ervan? riep de jonge componist

uit, zijn vrouw met een plotselinge beweging aan zijn borst trekkend en zijn arm om haar schouders slaande: Vier uur in den nacht! Terwijl wij tot dusverre nog geen vol uur van elkander zijn geweest! Ik hoop dat ik iets dergelijks nooit meer beleef! Het was verschrikkelijk!

Raffles zeide niets, maar hij maakte in zichzelf een snelle berekening. Hij had op zijn horloge gekeken, toen hij en Brand eindelijk hun nachtelijke zwerftocht in de buurt van het huis van Beewater opgaven. Toen was het al bij half vier geweest. Jane was toen nog in het huis, daaraan viel niet te twifelen, want de auto was weggereden en de voordeur was niet geopend, daarvan was hij zeker.

En zelfs een zeer snelle auto zou op zijn minst een half uur hebben noodig gehad, om den afstand tusschen Beewaters huis en de King Charlesstreet af te leggen. En dan moest men nog aannemen, dat Jane nauwelijks eenige seconden nadat de beide vrienden zich verwijderd hadden, het huis had moeten verlaten, en dat zij zich op de een of andere raadselachtige wijze plotseling weder de warme kleeren van tante Seraphine had verschaft.

Raffles poogde dit raadsel nog te ontwarren, zonder er in te slagen, toen hij al weder de welluidende stem hoorde van den jongen kunstenaar, die hernam:

— Dat alles is nu gelukkig achter den rug, mijnheer! Gij moest dit weten, omdat gij door het noodlot betrokken zijt geworden in onze aangelegenheden! O, gij moet dit natuurlijk niet als een verwijt opvatten! Zonder u — ik ijs als ik er aan denk — zou dit arme, dwaze schepseltje het verschrikkelijkste hebben begaan, dat er maar te doen valt! Zij heeft mij nu alles opgebiecht. Wij zijn straatarm — erger nog — wij zullen het verschil moeten bijpassen van de laatste liquidatie en wij hebben niets meer! Ziezo, nu weet gij alles van ons — en nu hoop ik, dat ik u zal mogen toonen, dat gij uw hulp niet aan een knoeier, een onwaardige hebt toegezegd!

— Daarvoor ben ik gekomen, mijnheer Doherty, zeide Raffles eenvoudig. Ik zie daar een piano — wees zoo goed en speel mij eens wat voor uit uw opera!

Met een roode kleur van opwinding op zijn gelaat, begaf Harry zich dadelijk naar de piano, zocht wat in een aantal vellen muziekpapier, zette de muziek op de lessenaar, ging zitten en speelde.

En Raffles luisterde met half gesloten oogen en hij begreep reeds na de eerste veertig maten, dat daar een man zat, door de muze op het voorhoofd gekust.

En daarenboven was die man ook een uitnemend pianist, een waar kunstenaar.

En bij iedere korte pauze gingen de oogen van Raffles even naar het gelaat van Jane, die met een verheerlijkt gezicht toeluisterde, en hoe langer hoe onbegrijpelijker werd hem de zaak van dien nacht! Hoe kon het zijn, dat een vrouw, die zich zoozeer vergeten had, die zulk een slechte daad had begaan, en op zulk een wijze, eenige uren later met zulk een bijna vrome uitdrukking van vrede en gelukzaligheid op het gelaat kon luisteren naar de muziek, die haar man, dien zij bedrogen had, uit de oude piano deed opjubelen? En nu en dan, hoe hij zich ook inspande om te luisteren, ging gedurende enkele seconden de muziek nutteloos aan hem voorbij, als hij dacht aan de zonderlinge gebeurtenissen van dien nacht, en aan het raadselachtige, dat de jonge vrouw om vier uur des nachts weer in het huis van haar echtgenoot was, ofschoon dit bijna onmogelijk was, tenzij zij over een paar vleugels had kunnen beschikken, en hij nam zich voor, zoo spoedig mogelijk een ander onderzoek in te stellen, om te beginnen bij tante Seraphine, die waarschijnlijk wel meer van de zaak zou afweten.

Harry speelde bijna een geheel bedrijf van zijn opera, en toen hij gereed was en zich langzaam op het pianokrukje omdraaide, met een bleek gelaat vol spanning en afwachting, toen stond Raffles op, legde hem de hand op den schouder en zeide eenvoudig:

— Ik zal u in staat stellen, uw opera op te voeren, mijnheer Doherty, en zoo als het behoort, zonder schrielheid. Gij hoeft niets anders te doen dan de noodige artisten bijeen te zoeken, een uitstekend decorschilder, een schouwburg en een orkest, want voor het geld zal ik wel zorgen. Neen, bedank mij volstrekt niet, dat heb ik liever niet! Ik doe niets anders dan wat de gemeenschap reeds lang had moeten doen — als zij maar was ingericht zooals het behoorde! Gij kijkt mij verbaasd aan? Ja, ik ben een soort van communist, op *mijn* manier, al zoudt gij dat wellicht niet aan mij zeggen. Mevrouw, ik kan niet anders doen dan u geluk wenschen met het bezit van zulk een man, en ik raad u aan, hem in waarde te houden, en niet zulke dwaasheden te begaan met geld, waarvan uw klein hoofdje geen verstand heeft!

— Ik deed het voor zijn bestwil, mijnheer! stamelde het jonge vrouwtje, dat vuurrood was geworden.

— Dat weet ik wel, en dat wordt dan ook in aanmerking genomen! hernam Raffles met een glimlachje. Ik denk trouwens wel, dat gij dat geld wel terug zult krijgen!

Jane keek Raffles met een blik vol ongeloof aan en riep toen uit:

— Gij wilt toch niet zeggen, dat die effecten nog ooit naar boven kunnen loopen? Ik had ze gisteren bijna in den aschbak geworpen!

— Doe dat vooral niet! riep Raffles verschrikt uit. Houdt ze stevig vast en wacht op mijn instructies!

— Maar men heeft mij gezegd, mijnheer, dat er geen sprake van kon zijn, dat er nog ooit iets van die aandelen terecht komt! Ze zullen niet eens meer op de Beurs verhandeld kunnen worden, riep Jane uit. De wisselagenten zullen weigeren, ze te verhandelen!

— Ik heb heel bijzondere methodes, mevrouw, om wisselagenten tot andere gedachten te brengen! zeide Raffles met een glimlachje. Mijn waarde heer Doherty, gij zijt een bewonderenswaardig kunstenaar, en als ik u help om dat aan het groote publiek te toonen, dan doe ik slechts mijn plicht, en wat de directeurs betreft, die geaarzeld hebben uw werk op te voeren, gij kunt hun uit mijn naam gerust zeggen, dat zij volslagen ezels zijn en niet waard, de positie te bekleeden, die zij innemen! En nu verlaat ik u — maar wacht — wij dienen toch eenige zekerheid te nemen, nietwaar? Hebt gij bezwaar tegen een kleine overeenkomst?

— In het minst niet, mijnheer Larington! antwoordde de jonge componist haastig. Ik had u daar juist om willen vragen! Ik weet zeker dat ik geld zal verdienen met mijn opera, en ik sta er op, u het geld terug te betalen, dat gij mij wilt voorschieten.

— Dat had ik al verwacht!

Raffles was glimlachend gaan zitten, trok een bloc-note naar zich toe die hij zag liggen op de schrijftafel, met allerlei papieren overdekt, hij wilde daarop een kleine overeenkomst schrijven, toen hij bemerkte dat het bovenste blad had moeten dienen als briefpapier.

Daar stond de aanhef te lezen: „Liefste Dorrit”.

Daar Raffles even aarzelde, vestigde het jonge vrouwtje onwillekeurig haar blik op hem, toen op het papier, trad haastig op hem toe, blozend en naar het hem toescheen in verwarring en scheurde met een zenuwachtig lachje het bovenste velletje van de bloc-note, dat zij verfrommelde en in haar zak liet verdwijnen.

Daarbij wierp zij een schuwen blik op haar echtgenoot, die echter van het kleine voorval niets scheen te hebben bemerkt.

Met een paar woorden had Raffles een overeenkomst opgesteld, die hij aan Harry liet lezen, en de componist onderteekende haar onmiddellijk, terwijl hij zeide:

— Dat zijn prachtige voorwaarden, mijnheer, en ik weet waarlijk niet hoe ik u mijn dank moet betuigen!

— Dat kunt gij niet beter doen, mijnheer, dan er nooit meer over te spreken en de opvoering van uw opera te maken tot een der glanspunten van het seizoen! antwoordde Raffles en hij schreef haastig een chèque tot een zeer hoog bedrag, legde die op de schrijftafel, greep zijn hoed, maakte snel nog een afspraak met den componist, die nauwelijks kon spreken van opwinding en blijde verrukking en had een oogenblik later de bescheiden woning weder verlaten.

Beneden stond hij een oogenblik in gedachten verzonken.

Wie was Dorrit en waarom scheen het de jonge vrouw te hinderen, dat hij dat opschrift had gelezen? Waarom kleurde zij en waarom wilde zij het blijkbaar verbergen voor haar man? Had zij Harry werkelijk wel alles verteld van dien nacht? Vond hij het dan niet vreemd, dat zij niet daarginds bij tante Seraphine was gebleven en in het holst van den nacht terugkeerde, op gevaar af van ziek te worden? Had hij zichzelf de vraag niet gesteld, waarom zij niet getelefoneerd had op het dichtstbijzijnde politiebureau?

Maar Raffles verloor niet lang tijd met deze vruchteloze overpeinzing.

Hij stapte onmiddellijk weer in de auto, na het adres te hebben opgegeven van het oude, vriendelijke dametje, en twintig minuten later ongeveer, stond de snelle wagen weer stil, Raffles sprong haastig de trappen op, en stond weer tegenover de vriendelijke oude vrouw, die wel een weinig verschrikt en verbaasd scheen te zijn, den redder van haar nicht zoo plotseling voor zich te zien.

— Mevrouw, neem het mij niet kwalijk, dat ik u op zulk een ongewoon uur kom storen, maar het is voor een kort onderzoek vanwege de politie noodzakelijk, dat nauwkeurig het tijdstip wordt vastgesteld waarop uw nicht dit huis gisteren heeft verlaten. Ik bedoel, in den afgelopen nacht!

Het oude dametje verschrikte erg en stotterde toen:

— Wel, dat was om half vier!

— Zijt gij daar wel heel zeker van? zeide Raffles, die zijn ooren niet meende te gelooven. Was het niet vroeger?

— Zeker niet! Eerder nog enkele minuten later! Ik ben er heel zeker van, want ik heb op de klok gekeken.

— Had uw nicht een auto besteld?

— Zij zei, dat zij er wel een op straat zou vinden!

— Kunt gij mij zeggen of zij dat ook werkelijk gedaan heeft?

— Dat zal wel — want ze kon nauwelijks de trap af zijn, of ik hoorde op straat een auto aan komen rijden en stilstaan.

— Gij zult het een gekke vraag vinden — maar heeft uw nicht zich, voor zij vertrok, nog verkleed?

— Welneen! Haar kleederen waren nog drijfnat.

— Ik bedoel — heeft zij hier soms een avondjapon aangetrokken?

Het oude dametje liet een vroolijk lachje hooren, en gaf toen ten antwoord:

— Een avondjapon? Ik geloof dat er nog ergens een in de kast hangt — maar die is van 1877! Na dien tijd heb ik haar niet meer gedragen. Er zit een crinoline aan en....

— Dus zij is in de kleeven heengegaan die gij haar hadt gegeven?

— Zeker, met mijn ouden mantel om en mijn shawl! Zij zag er zoo grappig uit.

Raffles was niet spoedig uit het veld geslagen, maar nu was het dan toch of hij een slag op het hoofd kreeg. Wat beteekende dat? Hadden dien nacht dan alle klokken verkeerd ge'open? Als Jane inderdaad om half vier dit huis had verlaten, hoe kon zij dan om half drie, zeer elegant gekleed, het huis van Beewater betreden?

Een kort oogenblik zag Raffles het oude vrouwtje scherp aan, maar hij had te veel menschenkennis om niet dadelijk in te zien, dat het lieve, oude gezicht niets anders weerspiegelde dan goedheid des harten en op dit oogenblik misschien een beetje onrust, wegens de zonderlinge vragen van dien onbekenden heer, die zoo onverhoeds in haar late leven was gekomen.

Raffles begreep wel dat hij hier niets wijzer zou worden, nam haastig afscheid, en daalde de trappen weer af, vastbesloten om het raadsel tot iederen prijs op te lossen.

Hij dacht aan de blauwe auto, zocht in zijn opschrijfboekje het nummer op, en een oogenblik later bevond hij zich in die afdeelingen van het register van den Burgerlijken Stand,

waarin zulke zaken zijn na te slaan. Een beambte, ijverig gemaakt door een goede fooi, hielp hem bij het zoeken en een oogenblikje later wist Raffles dat de prachtige, blauwe limousine in eigendom toebehoorde aan een zekere Mrs. Duplessis. Hij kreeg ook het adres van die dame en verder de niet zoo heel erg geruststellende verzekering, dat mevr. Duplessis de auto natuurlijk wel aan een ander verkocht kon hebben.

Ofschoon het reeds lang lunchtijd was, verloor Raffles geen oogenblik, maar begaf zich onmiddellijk naar het opgegeven adres — Kingsway, Blots Mansions.

Dat was een zeer fraai huis, dat bij groote gedeelten tegelijk verhuurd werd.

En het toeval was Raffles wel bijzonder gunstig, want juist toen hij de hand op de kruk van het portier legde, om uit te stappen, zag hij dat een groote, blauwgelakte limousine uit een naast het huis gelegen garage kwam rijden, een kleine boog beschreef en stilstond voor het monumentale terras, dat naar de voordeur leidde.

Die deur ging open, een vrouw trad te voorschijn, haar handschoenen dichtknoopend, en even bleef zij staan, beschenen door het volle middaglicht en toen daalde zij de treden van het terras af en steeg in de auto. Onmiddellijk reed de blauwe limousine weg.

Raffles wachtte tot zij uit het gezicht verdwenen was, stapte toen haastig uit, stak de straat over, ging een sigarenwinkel binnen en verzocht te mogen telefoneeren.

Hij zocht een oogenblikje in de gids, een waren bijbel vol cijfers en namen, toen greep hij de hoorn en sprak:

— Met mevrouw Doherty? U spreekt met Larington! Neen, niets van beteekenis! Ik wilde alleen maar eens naar uw gezondheid informeerden. Zit u nu bij uw man? Naast hem, zegt u? Welzoo, brengt hij nog een paar verbeteringen aan! Nu, wensch hem dan maar veel succes! Morgen hoop ik hem nog eens te komen bezoeken! Ha ha! Waarom ik lach? O, daar kan ik niets aan doen lieve mevrouw! Ik heb zooeven een heel goede grap beleefd, werkelijk heel goed, hahaha!

HOOFDSTUK V.

DE NIJLBRUID.

Harry Doherty werkte met zulk een noesten ijver aan zijn opera, hielp zelf mede met het rolleeren en het copieeren en dreef allen tot

zoo veel spoed aan, dat reeds weinige dagen later begonnen kon worden met de eerste solo-repetities.

Het is waar, dat de gewaande Larington, die zich een echt vriend had betoond en die nog iederen dag een kort bezoek had gebracht aan het eenvoudige vriendelijke huisje in de King Charlesstreet, bij dat alles krachtig had medegeholpen.

Zoo was het bijvoorbeeld aan hem te danken, dat er onmiddellijk een voortreffelijke schouwburg gehuurd kon worden, met veel lokalen, waar de repetities konden plaatshebben. Een orkest was al heel spoedig volledig, want er loopen in een stad als Londen vooral in dezen tijd, veel voortreffelijke krachten zonder werk en de samenstelling van het koor leverde ook geen moeilijkheden op.

Wat de solisten aangaat — de hoofdrollen konden onmiddellijk worden bezet door voortreffelijke krachten, want juist was een serie opvoeringen van eenige van Wagners werken beëindigd en de zangers dus disponibel krachtens het bekende Engelsche stelsel, hetwelk jaarcontracten slechts in zeer zeldzame gevallen kent.

Men speelt te Londen een stuk zoolang het succes heeft, dat wil zeggen, nu eens een jaar, dan weer vier of vijf dagen — en dan moeten de spelenden maar zien dat zij elders weer een onderdak vinden.

De jonge componist had onmiddellijk de chèque te gelde gemaakt en hij kon dus nu voor het eerst zijn armen flink uitsteken! Hijzelf zou het orkest dirigeren en dus ook de meeste repetities leiden.

In een van de groote zalen was de koorrepetiteur bezig met de dames en heeren koristen, in een ander vertrek bij de piano, studeerde de dame die de titelrol zou zingen met den solorepetiteur haar rol in, en op het tooneel zelf werden achtereenvolgens de verschillende instrumentengroepen onderhanden genomen door de kunstenaars, die men met een vakterm, de „attaques” pleegt te noemen.

Op het oogenblik leek het nog een chaos, maar binnen niet al te langen tijd zouden die talrijke klankenstroomen in een enkele bedding samenvloeien tot een harmonisch geheel.

Zoo brak de tijd aan, dat de kunstreferenten der groote bladen eens een kijkje kwamen nemen, wakkergeschud door een door Raffles gevoerde, behendige reclame, die tenslotte toch de aandacht moest vestigen op het kunstwerk, hetwelk hier bezig was te ontstaan.

Natuurlijk waren er ook naijverigen en die had men vooral te zoeken onder de schouwburgdirecteuren, die het werk niet hadden aangedurfd en die nu plotseling tot de ontdekking kwamen, dat zij zich zeer waarschijnlijk een goede kans op winst hadden doen ontglippen.

Want er kwamen al kleine stukjes in bladen als de „Times”, de „Daily News”, de „Globe” en andere groote invloedrijke bladen, die met veel lof gewaagden van de prachtige partituur van „De Nijlbruid”.

Om de waarheid te zeggen, begreep Doherty niets van alles wat er om hem heen gebeurde en broeide, want de brave jongen was alleen maar een kunstenaar en had niet het minste verstand van zaken doen en reclame. Een ander dan hij met meer begrip van het werkelijke leven, zou waarschijnlijk zulk een uitnemend kunstwerk een „plaats onder de zon” hebben weten te verschaffen.

Het was hem alsof er een geheimzinnige macht aan het werk was, die hem alle moeilijkheden bespaarde, die hem het zwaarste, ruwe werk uit de handen nam en die hem in staat stelde, al zijn tijd en zijn talent te besteden aan de voorbereiding van zijn werk.

En hij begreep eindelijk, dat die geheimzinnige macht een naam had, dat zij tastbaar was, en dat zij in beweging werd gesteld door denzelfden man, die zijn vrouw van den rand van het graf had teruggehouden.

Doherty hing den gewaanden Larington dan ook met een innige, diepe genegenheid aan, vooral sedert hij gemerkt had, dat die geheimzinnige vriend een groote kennis had van muziek, een fijn gevoel voor kunstzaken en daarenboven een zin voor de werkelijkheid, een zakenflair, die hem totaal ontbrak.

Hij zag hem iederen dag ten hoogste een uur, soms korter, maar in dat eene uur bewees zijn beschermmer hem onwaardeerbare diensten, gaf hem wenken, effende den weg voor hem, zocht naar artisten, keurde de koristen, woonde nu en dan een repetitie bij, en eenmaal had hij zelfs met een zeer schoone, warme stem in een der ensembles de partij gezongen van den bariton, die wegens een ongesteldheid verhinderd was te komen.

En verwonderd, verrast, had Doherty gevraagd, of Larington dan alles kende en alles kon!

Het geheele opera-gebouw scheen al dien tijd te gonzen van leven, overal drongen klanken naar buiten en het was voor den leek onbegrijpelijk, hoe men het verstand kon bewaren te midden van dien klankenchaos.

Alles kreeg echter langzamerhand vorm, alles begon zich in elkaar te voegen als een kunstig mozaïek, en Raffles genoot, zooals hij in langen tijd niet genoten had van de prachtige geestdrift van zijn beschermeling.

Jane had er op gestaan, ondanks de tegenwerpingen van haar man, dat zij ditmaal weer als eenvoudige koriste zou meedoen, want zij

wilde van nabij de zegepraal beleven, die haar knappen musicus ongetwijfeld binnen niet al te langen tijd zou behalen.

En Raffles kon dit zeer goed begrijpen — want het was voor Harry Doherty een mijlpaal op zijn weg, of liever een beginpunt waarvan alles kon afhangen. Mislukte deze poging — dan zou de toekomst zich zeker duister aan die twee voordoen, want dan zou het wellicht niet eens mogelijk zijn, het geld terug te betalen, hetwelk hun geheimzinnige vriend op zulk een gulle wijze had voorgeschoten.

En zoo stond Jane dan weder, evenals een jaar geleden, als een eenvoudig korstje tusschen de andere vrouwen in, en nam ijverig de lessen in ontvangst van den repetiteur. Het was nog altijd dezelfde oude grijze leeraar van vroeger, gebogen geworden in zijn vak en gebukt onder den last der jaren.

Sommige critici brachten wel eens vrienden mee volgens het gebruik en niemand verzettede er zich tegen, als de heeren nu en dan plaatsnamen in de stikdonkere, holle zaal, die slechts hier en daar heel vaag verlicht werd door een enkel electrisch lampje, dat juist genoeg licht gaf om er de gangpaden bij te onderscheiden.

Het was omstreeks de vijfde of zesde dag na den aanvang der repetities, dat Jane met de andere meisjes stond te wachten in de groote artisen-foyer op het oogenblik, dat zij door den ouden Morton zouden worden geroepen voor de repetitie.

Er zou ditmaal op het tooneel gerepeteerd worden en dadelijk daarop zouden de orkest-repetities weer aanvangen, thans met het geheele orkest, nu de afzonderlijke instrumentengroepen hun partijen reeds hadden ingezien. Op het tooneel, waarvan het groote scherm geheel was opgehaald, stond de oude piano opgesteld in een hoekje, en een oogenblik later kwam Morton met zijn wat slependen gang en zijn lange, grijze manen met een pak muziek-papier onder zijn arm het tooneel opstompelen, klapte in de handen en ging voor de piano zitten, waarop hij een paar accoorden aansloeg, en toen met zijn schorre, versleten stem riep:

— Een beetje voortgemaakt, dames! Wij moeten dadelijk het tooneel weer ontruimen.

Lachend en snappend kwam het koor op en plaatste zich in een halven cirkel voor de piano.

Eenigen zongen van het blad, maar de meesten hadden niets aan zulk een hulpmiddel en men had hun de melodien moeten leeren door ze telkens en telkens opnieuw op de piano voor te spelen.

En met hetzelfde eindelooze geduld van jaren, begon Morton en sloegforsch op de piano, terwijl hij het koor aanstaarde over zijn

laag op den vleezigen neus geplaatste lorgnet heen, die nooit recht scheen te willen staan.

Jane had nog nimmer met zulk een genot gezongen, als toen zij deze tonen voortbracht, ontsproten aan het genie van haar man. Haar gezichtje was met een blos overtoegen en het jubelde in haar hart, toen eensklaps de blijde glans van haar gelaat wegzonk.

De zaal was slecht verlicht, maar een paar tooneelknechts hadden zooeven eenige airs wat laten zakken en het schelle licht daarvan bestraalde de eerste zes of zeven rijen en een deel van het tooneel.

En op de derde zat Beewater naast een bekende criticus, die bekend stond om zijn venijnige strengheid en naar wien het jonge vrouwtje reeds menigmaal met angst in het hart had gekeken, als hij daar tijdens een repetitie kwam binnenloopen, tien minuten onbeweeglijk in een donkere loge zat en dan weer haastig wegdribbelde op zijn korte beentjes.

De twee heeren schenen fluisterend eenige grappige opmerkingen te wisselen, want zij lachten op dit oogenblik dat zij schudden.

Het scheen alsof Jane een beweging wilde maken om zich achter haar collega's te verbergen, maar het was al te laat, want op hetzelfde oogenblik had Beewater haar gezien en hij boog even het hoofd en knikte haar toe.

De jonge vrouw voelde een siddering door haar lichaam gaan en zij wist nauwelijks meer wat zij deed of zong, zij hield het blad muziek-papier zooveel mogelijk voor het gelaat, opdat hij haar niet zou zien, die man, die haar met zijn zwarte kleine oogen zoo doordringend aanzag.

En zij was blij, toen het koor geëindigd was en zij tusschen de coulissen kon vluchten.

Maar als zij zich soms in veiligheid had willen stellen, dan was zij daar niet in geslaagd, want zij was nauwelijks een gang ingeloopt, of zij hoorde snelle voetstappen achter zich en in de bijna volkomen duisternis voelde zij een hand om haar pols, een arm om haar schouder en een heeten adem in haar hals, terwijl iemand fluisterde:

— Waarom ben je toch zoo lang weggebleven, kleine engel? Ik dacht, dat wij nu voor goed goede vrienden zouden zijn, na dat verrukkelijke avontuur dat ik nooit vergeten zal. Vergeet jij dan zoo spoedig?

Zij wilde zich losmaken, schreeuwen, maar hij trok haar haastig in een vertrek, waar requisieten werden bewaard en waar het daglicht schemerachtig binnenviel door een met stof bedekt hoog in den muur aangebracht raam.

En daar, tusschen die helmen van verguld bordpapier, die zwaarden van blik, de ouder-

wetsche geweren, de drinkkroezen van karton, de tronen en middeleeuwsche stoelen, begon hij opnieuw, terwijl hij haar aan zijn borst wilde trekken:

Lieveling! Wat ben ik gelukkig dat ik je eindelijk weer terugzie! Wat heb ik misdreven, dat je mij zoo ontloopt? Is alles dan niet goed tusschen ons?

— Laat mij dadelijk los, of ik roep mijn man! zeide de jonge vrouw, hem aanziende met oogen, die omfloerst waren door afkeer en wrok. Heb je al niet genoeg onheil gesticht, ellendeling? Ik veracht je — ik tart je!

Voor een kort oogenblik liet de man haar los, en toen zeide hij koud, terwijl zijn lippen van woede beefden:

— Een dag of vijf geleden sprak je heel anders, liefje! Toen werd er over je man in het geheel niet gesproken. En je zegt dat je me tart? Die uitspraak zou ik ook nog maar eens herzien! Of ben je plotseling vergeten, dat ik je man in mijn macht heb, dat ik hem vernietigen kan!

— Ha, ha, dat zou ik willen zien! lachte Jane honend. Zijn opera wordt opgevoerd, zij zal een groot succes hebben, en hij zal er rijk door worden!

— Men kan wel zien, dat je van dergelijke dingen niet veel verstand hebt, kleintje! zeide de man spottend. Ik moet je zeggen, dat ik niet veel van je begrijp, na wat er geschied is! Wel, luister nu eens goed. Als ik niet wil, dat de opera van je man slaagt, dan zal zij ook niet slagen! Je schijnt volstrekt niet te beseffen, over welke middelen ik beschik! De invloedrijkste critici zijn mijn vrienden, en onder de voornaamste artisten heb ik ook heel wat invloed, meer dan je man wel lief zou kunnen zijn! Ik ben in staat, om hem een heel koor voor zijn neus weg te koopen, met contract en al — en het zou mij bijvoorbeeld volstrekt geen moeite kosten, hem de zaal, dit mooie gebouw, op het laatste oogenblik te ontnemen! Begrijp je dan de macht van mijn geld niet? Pas op en drijf me niet zoover dat ik in de verzoeking kom, die macht tegen je man toe te passen.

Jane kreunde zachtjes, zonder iets te zeggen, en zij wrong alleen maar de handen, want zij begreep maar al te goed, dat Beewater niet overdreef. Dergelijke dingen waren wel eens meer gebeurd. Het geld beheerschte alles, en als hij wilde, kon hij haar man ten verderve voeren. Hij zou er zelfs niet tegenop zien, daarvoor een tienduizend pond uit te geven als het moest.

Hij scheen een oogenblik te genieten van de

verwarring en de wanhoop van het jonge vrouwtje en vervolgde toen:

— Bovendien schijn je ook heelemaal te vergeten, dat je mij nog een zeer aanzienlijk bedrag verschuldigd bent, mij of mijn maatschappij, dat is hetzelfde, van de jongste liquidatie! Je hebt gespeculeerd, op langen termijn nogal, en dat is heel dom van je geweest! Je zult het verschil moeten bijpassen. Wist je, dat ik de vordering van je wisselagent heb opgekocht?

Jane was doodsbleek geworden en stamelde nauwelijks hoorbaar:

— Neen, dat wist ik niet! Je bent dus nog grooter schurk dan ik dacht!

De man had haar weer bij de polsen gegrepen, hield haar een oogenblik ver van zich af, en hij hernam hoofdschuddend:

— Ik moet je zeggen, dat ik je volstrekt niet begrijp, Jane; hoe kun je zoo plotseling veranderd zijn? Wat is er geschied? Het kan toch onmogelijk zijn, dat je toen liefde voor mij gehuicheld hebt, of dat je nu denkt, je aan mij te kunnen onttrekken door dat werk van je man?

— Hij zal slagen! riep Jane op vasten toon. Dan zal ik je betalen, en wij willen niets meer van je hooren! Mijn man weet trouwens alles!

Beewater liet haar verschrikt los, deed een stap achteruit en herhaalde toonloos, alsof hij zijn ooren niet wilde gelooven:

— Weet hij alles? Kom, dat is onmogelijk! Zulke dingen vertelt een vrouw niet — en zeker niet een vrouw in jouw positie! Ik geloof je niet!

— Ik bedoel — hij weet dat ik gespeculeerd heb — dat ik je geld moet betalen! zeide Jane zacht. Maar ik herhaal je, dat wij ons vrij zullen weten te maken en dan zal ik lachen — dan zal ik juichen...!

Beewater keek haar een oogenblik aandachtig aan, scheen ergens over na te denken en zeide toen:

— Ik geloof, dat ik iets begin te bespeuren! Er is sedert eenigen tijd een zekere beschermer van je man komen opdagen — betrekkelijk jong nog — met een heel knap uiterlijk, dat moet ik erkennen, die, naar men zegt, het geld verschaft heeft om de opvoering van je man werkelijkheid te maken. Nu, de samenhang is niet zoo moeilijk te doorzien. Maar laat hij zich voor mij in acht nemen, want ik behoor niet tot die lieden die zich zoo gemakkelijk van hun plaats laten dringen.

Jane was beurtelings bloedrood en doodsbleek geworden en ze was nauwelijks in staat om zich te beheerschen, toen zij er met moeite uitbracht:

— Laffe schurk. Is het al zoo ver met je gekomen.... Kun je dan niet inzien dat die man een goede daad doet en genoeg heeft aan de belooning die zijn hart hem schenkt? Het is je eigen laaghartige karakter, dat je zooiets kunt denken. Mijnheer Larington is een trouwe en ware vriend voor ons, en ik verbied je om iets laags van hem te denken!

— Zooals je wilt! hernam Beewater koeltjes, maar zijn oogen flakkerden boosaardig en plotseling greep hij haar weer beet en trok haar aan zijn borst. Maar je hebt het mis, liefje, als je gelooft dat het nu tusschen ons uit is! Nog altijd ben ik machtig, nog altijd heb ik gezag over je!

Zij slaakte een doffen kreet, terwijl hij haar bijna den adem benam en met zijn mond haar lippen zocht, toen plotseling de deur openvloog en Harry Doherty op den drempel verscheen, witter dan een laken, en zoodanig sidderend, dat hij zich aan de deurpost moest vastklemmen om zich staande te houden.

Zijn mooie, donkere oogen hadden een wilde uitdrukking, terwijl zij naar Jane staarden, die zich met een laatste krachtsinspanning had vrijgemaakt en zij herkende zijn stem niet, toen hij afgemeten vroeg, heel langzaam sprekend alsof het hem de grootste moeite kostte:

— Wat zeide die man daar, Jane? Herhaal het eens.

— Hij liegt! Hij liegt! hijgde Jane, die achteruit was gewankeld met de kleine handen op de borst geprest. O, geloof hem toch niet, Harry! Geloof mij alleen! Hij liegt! Het is niet waar!

Het was een ellendig gezicht, den grooten sterken man daar te zien, ineengedoken als iemand die doodelijk vermoeid is, of door een zware ziekte aangetast. Zijn gezicht was aschgrauw en hij moest telkens zijn lippen nat maken, alvorens hij kon stamelen:

— Is het niet waar? Maar wat zeide dan die man? Loog hij — werkelijk?

Beewater zelf was aschvaal geworden, zijn tanden kwamen te zien als van een valschen hond, gereed om toe te bijten en zijn oogen straalden letterlijk haat uit, toen hij rustig zeide, de vuisten gebald:

— Wat ik zeide was volkomen waar, Doherty! Vijf dagen geleden is je vrouw....

Maar hij kon niet verder spreken, want daartoe gebeurde er te veel opeens.

Harry had een rauwen kreet geslaakt, als van een doodelijk gewond dier en wankelde op den schoft toe, die hem nu zoo gruwelijk beleedigde, maar hij had nog geen stap gedaan, of iemand anders trad plotseling in het vertrek en de heldere stem van Raffles klonk:

— Geloof hem niet, Harry! Die man liegt! Het is niet waar! En de hemel zij geprezen — ik kan het bewijzen ook!

Beewater liet een schel lachje hooren, half dol van woede en barstte uit:

— Aha — daar komt de beschermer ten tooneele! Mijnheer heet het mij liegen! Mijnheer is heel zeker van zijn zaak! En toch blijft ik volhouden, dat....

Hij had een dreigende beweging naar Raffles gemaakt en dat werd zijn ongeluk, want sneller dan de gedachte trof deze hem met harden vuist terzijde van de kaak en als een blok viel hij om en sleepte in zijn val een paar slagzwaarden mede, die met een luid gerammel van karton en blik omvielen.

Raffles wierp nog slechts een verachtelijken blik op Beewater, en toen kwam hij vlak tegenover den ongelukkigen man staan, die zoo plotseling was weggerukt uit zijn hemel, legde hem de beide handen op de schouders en zeide met zijn sterke, vaste stem:

— Je moet goed naar mij luisteren, Doherty! Zie mij aan! Ik wil dat je mij aankijkt en mij gelooft! En nu herhaal ik het nog eens — wat Beewater je zooveen zeide, dat afschuwelijke — dat is gelogen! Je vrouw heeft je lief, je vrouw is je altijd trouw geweest en alleen die trouw en die liefde hebben haar verleid tot een domheid, maar daar weet je reeds van! Dat andere — daarvan behoeft zij zich niets te verwijten, dat zweer ik — en dat zal ik je te zijner tijd bewijzen ook! En zeg nu, in mijn tegenwoordigheid, dat je je vrouw gelooft, dat je geen seconde aan haar twijfelt!

Een kort oogenblik scheen de jonge componist een heftigen strijd met zichzelf te voeren en toen viel hij eensklaps neer aan de voeten van zijn doodsbleeke vrouw, sloeg zijn armen om haar middel, verborg zijn gelaat half onder haar korte mantel en snikte:

— Ik geloof je, Jane, ik geloof je!

HOOFDSTUK VI.

EEN GEDENKWAARDIGE BEURSDAG.

Sedert een paar dagen gingen er zonderlinge geruchten door de dichte gelederen der Beurs-speculanten à la hausse en à la baisse. Men fluisterde niets bepaalds en toch was er een zekere wind van onrust en verwachting opgestoken zooals men die soms om de slapen voelt trekken bij de nadering van een opzienbarende gebeurtenis.

De Anatolische Spoorweg Maatschappij bestond nog steeds, maar zag uit naar nieuwe kapitalen, de bank, die haar moest financieren, was nog niet failliet verklaard, ofschoon de aandeelen, zooals gezegd, reeds lang onder pari waren gedaald.

Het was voor vele beleggers de ondergang geweest, en vooral voor hen, die zich tegen een zeer lagen prijs geheel van hun aandeelen hadden ontdaan, die, naar men zeide, bijna allen weer in de kassen van de bank waren teruggestroomd.

Niemand had er een oogenblik aan gedacht, dat die waardelooze effecten nog ooit aan de markt zouden komen, iedereen had met de Anatolische Bank afgerekend en men gevoelde alleen nog maar een soort van bewondering met afgrijzen en tegelijk naijver gemengd, voor dien sluwen schavuit, die zich niet alleen zonder kleerscheuren uit de debacle had gered, maar van wien men zeide, dat hij bij de zaak ettelijke millioenen moest hebben verdiend, door juist op het goede oogenblik, een paar dagen voor den ontzaglijken val, van zijn bezit aan aandeelen te ontdoen.

Ja, hij was een listig heerschap, die handig was doorgekropen door de mazen van de wet! Alles had prachtig in elkaar gezeten, de stroomannen hielden hun mond en lieten niets uit. Bepaalde falsificaties konden niet ten laste worden gelegd en aan alle verwachtingen van de wet was voldaan, al was het dan op een wijze, die de wetgever heel zeker niet had voorzien.

Op dien Beursdag was er reeds vroeg een eigenaardige spanning te bespeuren, waarvan eigenlijk niemand de oorzaak begreep en die zich niet alleen in het groote, machtige Beursgebouw liet gelden, maar ook ver daar omheen, tot in de coulissen, ja tot op bijna een kilometer afstand, waar de zoogenaamde straatbeurs werd gehouden door allerlei obscure geldschacheraars en speculanten van den derden rang.

De geweldige stoepen naar het Beursgebouw schenen nog meer personen te torsen dan anders

en er was een eigenaardige deining te zien in al die lijven, louter zwarte insecten van reusachtige grootte, die onophoudelijk heen en weer schenen te vliegen.

Niet zoodra waren de geweldige hekken geopend, of de Beursbezoekers, de effectenhandelaars, de wisselagenten en hun helpers, de aannemers van vrachten, de speculanten van allerlei aard stroomden naar binnen en dra was het in de reusachtige zaal een gezoem als in een bijenkorf.

Al spoedig zag men op hun vaste plaatsen de groote bankiers of anders hun particuliere secretaris, de effectenhandelaars en de groote agenten.

In het midden was een half cirkelvormige ruimte opengelaten, welke men kon bereiken door een breede trap van vier treden en die was omringd door een soort schutten van zwaar eikenhout, fraai gebeeldhouwd.

Dat was de standplaats der wisselagenten, vanwaar zij steeds hun vragen of biedingen tot de Beursgangers schreeuwden, steeds luider om zich verstaanbaar te maken boven het altijd nog toenemende geruis uit, als van een branding, die op de klippen beukt.

Zij, die op deze zoogenaamde „tribune” stonden, beheerschten als het ware de menigte, en zelfs in tijden van kalmte en rust geleek het wel, alsof zij de kapiteins waren van een schip, tijdens een hevigen veldslag.

Daar hadden sedert vele jaren de machtige, bulderende stem van den kolossus Drummer, en het doordringende, hooge en daardoor misschien scheller stemgeluid van den kleinen Penny geklonken — twee van de meest bekende wisselagenten van de Beurs, die elkander meestentijds plachten tegen te werken en die al even druk speculeerden als de rest van de bezoekers.

Beiden hadden de tijden beleefd, dat petroleum aandeelen binnen weinig minuten tot het tienvoud van hun waarde stegen en dat suikeraandeelen duikelden tot bijna pari, terwijl men er den vorigen dag achthonderd procent voor had betaald.

Beiden waren oude rotten, goed geoefend, met schier onvermoeibare stemmen en die steeds gewapend waren met hun opschrijfboekje, waarin men nimmer een naam zou zien opgeschreven, alleen maar louter cijfers en toch wisten zij, geholpen door hun stalen

geheugen, bij sluiting van de Beurs zeer nauwkeurig wat die cijfers beteekenden en wie die bestellingen tot koop of verkoop hadden gedaan.

Maar op dien gedenkwaardigen dag waren zij, zeker voor het eerst van hun leven, in de coulisse, dat wil zeggen de beurs op de stoep, die de koersen soms nog eerder heeft dan de binnenbeurs, opgehouden. Er was iets gaande, dat was zeker, en er werd van allerlei gemompeld, maar niemand begreep er het fijne van, en niemand had met eenige mogelijkheid kunnen zeggen, wat er eigenlijk in de lucht hing.

Maar eindelijk kwamen zij dan toch aanloopen, zich het bezweete voorhoofd vegend, en men zag in hunne vingers reeds een aantal groene, blauwe en roode papiertjes, ten bewijze dat men hen reeds bestellingen had gedaan. Iedere groote effectenhandel had namelijk haar eigen kleur, zoodat men althans in het gevecht duidelijk kon onderscheiden, met wie men te doen heeft, als het reeds onmogelijk is geworden, een naam te verstaan.

Zonder tijd te verliezen liepen zij haastig door de Beurs en beklommen de tribune.

Daar stonden op hun gewone plaatsen reeds eenige van hun collega's die al aan het handelen waren en in opdracht van hunne principalen zonder veel animo, effecten aanboden en kochten.

Bijna alle koersen openden dien dag, zooals zij den dag te voren op de nabeurs gesloten waren.

En niets deed ook voorzien, dat er iets bijzonders zou gebeuren.

Maar er waren oudgedienden, die naar Drummer en Penny hadden gekeken en het was maar al te duidelijk, dat er iets bij die twee omging, dat zij niet in hun gewone doen waren, dat zij blijkbaar iets ongewoons verwachtten, want men zag hen nu en dan haastig een paar woorden met elkander wisselen, hetgeen zij zeker in geen jaren gedaan hadden, want zij waren om zoo te zeggen natuurlijke vijanden, die elkander bij iedere gelegenheid een vlieg trachtten af te vangen.

Voorts had men opgemerkt, dat zij ieder voorzien waren van een groote tasch, die zij zorgvuldig schenen te bewaken, maar die zoo plat was als een schol, zooals de nieuwsgierigen onmiddellijk hadden opgemerkt.

Wat waren die twee voornemens? Voor welke aandeelen waren die groote tasschen bestemd? Wat ging er toch om? zoo vroeg men elkander verbaasd af. En men ging verschillende aandeelen haastig na.

De oogsten waren overal goed geweest, zonder overdadig te zijn, suiker, benzine, petroleum, tabak, rijst, caoutchouc en tin waren

muurvast en niets wees er op, dat er ook maar de minste schommeling te vreezen viel. Groote aankopen door buitenlandsche fabrieken waren niet te verwachten en van een ramp zou de een natuurlijk onmogelijk eerder op de hoogte kunnen zijn dan de ander.

Natuurlijk was het mogelijk, dat er een of ander regeeringstelegram was binnengekomen, dat voorloopig geheim moest worden gehouden, maar dat bekend was geworden aan een of anderen sluwen spion, die er nu aanstonds zijn voordeel mee dacht te doen!

Wie weet, was ergens een oorlog verklaard, of was er een zeer groote fabriek in de lucht gesprongen, of misschien had er een monsterachtige overstroming plaats gehad, of had een aardverschuiving voor millioenen ponden sterling schade aangericht.

Maar het duurde niet lang, of men wist zeer nauwkeurig wat er gaande was!

Want plotseling klonk er, boven het ge-roezemoes in de groote met marmer bekleede zaal, een schrille stem uit de coulissen, die riep:

— Ik vraag Anatolische! Ik vraag Anatolische!

Er viel een doodelijke stilte en alle hoofden, met alle hoge hoeden er op, wendden zich naar de machtige zuilengalerij, waar zich de leden van de coulisse ophouden, dat zijn al diegenen, die geen beursgeld verkiezen te betalen, maar die daar op de groote trappen van de Beursstoep evengoed zaken drijven als de effectenhandelaars daarbinnen, en die soms een zeer grooten invloed kunnen hebben op het verloop van de koersen.

Toen begon een zacht gemompel te rijzen, men keek elkander eens aan, alsof het hier een kostelijke grap betrof, want wie dacht er nu nog aan Anatolische, maar men had nog niet eens goed gelachen, of, na een paar seconden van gespannen stilte, klonk ergens anders de stem van een wisselagent, die ten antwoord gaf:

— Ik bied Anatolische! Ik bied Anatolische!

— De prijs?

— Honderd-twee! Honderd-twee! Hoeveel voor U?

— Ik koop honderd!

Men hoorde het wel niet, maar men begreep, dat de bieder haastig iets noteerde in zijn opschrijfboekje en toen rees het zachte gemurmur van verbazing plotseling tot een soort van schreeuw, een kreet van ongeloof en voor een oogenblik leverde de Beurs het schouwspel op van een hoenderhok, waarin plotseling een knuppel is geworpen.

Men dacht aanvankelijk aan een grap, men wilde reeds lachen, men zocht naar den dwaas, die zooiets komieks gedacht had —

honderd aandeelen tegen honderd-twee te koopen in een Maatschappij, waarvan de aandeelen den dag te voren tegen twee of drie tegen een dubbeltje werden verkocht!

Maar een minuut later werd er in het geheel niet meer gelachen!

Toen stonden de gezichten strak, verbaasd, bijna dreigend, want ieder voorvoelde dat hier iets op komst was, wat men zich sedert menschenheugenis niet kon herinneren — een effect dat zich herstelde van volkomen waardeeloosheid.

En het was alsof de kreet daarbuiten aanstekelijk had gewerkt, want plotseling begonnen Drummer en Penny zoo hard als zij maar konden te roepen:

— Wij zijn koopers van Anatolische! 108 geboden! 108 geboden!

Men keek elkander verdwaasd aan! En ook een beetje wantrouwend. Dit was toch zeker geen aardigheid meer, het werd bloedige ernst! En hoe ernstig het was, bleek al het onderdeel van een seconde later, toen de schelle stem van Penny boven het toenemend rumoer uitschreeuwde:

— Ik ben kooper van Anatolische! 140 is geboden!

Onmiddellijk drong er een man door de Beursbezoekers, met een rood gezicht, stevig gebouwd, die een pakje papieren in de handen had, zich half aan de eikenhouten balustrade opheesch, en een oogenblik daarna was de transactie besloten.

Van dat oogenblik was er geen houden meer aan.

De Beurs werd veranderd in een menagerie. Men bekommerde zich volstrekt niet meer om andere fondsen, die volkomen verlaten bleven, zooals men dat noemt, en de agenten daarvoor konden de armen kruisen en toezien. Maar Drummer en Penny sprongen als duivels rond op de tribune, bogen zich over de balustrade heen, de handen vol roode, groene, blauwe, paarsche papiertjes, die reeds door de lucht begonnen te dwarrelen als sneeuwvlokken en telkens noteerden zij, telkens weer, bezweet, gloeiend rood, en reeds na een uur bijna uitgeput van vermoeienis.

Zij waren als rotsen temidden van een kokende branding. Het was alsof een krankzinnige woede zich van de menigte had meester gemaakt. Men zag niets anders dan vuurroode gezichten of doodsbleeke, bezweete koppen, en in die oogen, wijdogengespalkte monden, die iets moesten zeggen of schreeuwen, want het was nu reeds volkomen onmogelijk geworden, zich voor elkander verstaanbaar te maken, en de geoefende agenten moesten alles met teekens doen, door het opsteken van hun vingers, soms

een knipoogje, een wenk met het hoofd.

Men scheen de aandeelen der Anatolische uit alle hoeken en gaten op te diepen en wie er nog een had, die wachtte met koortsachtig glinsterende oogen, of het effect niet meer zou oploopen, in doodsangst, dat het plotseling weer zou inzakken, niet begrijpende waaraan deze stijging te danken was, maar vastbesloten, wat dan ook de oorzaak mocht zijn, er van gebruik te maken!

Een oogenblik leek het, alsof speculanten à la baisse, die geweldige, ongehoorde stijging wilden tegenhouden, en hun agenten weerden zich als razenden, maar het was hun onmogelijk tegen den stroom op te roeien.

Telkens meer aandeelen werden in de markt geworpen en waar dit juist gemeenlijk een snelle daling van den koers beteekent, scheen het hier juist een tegenovergestelde uitwerking te hebben, want Drummer en Penny bleven trouw opkopen tegen een steeds hooger koers, klaarblijkelijk in opdracht van een of anderen effectenhandelaar, en hun voorbeeld werkte zoo aanstekelijk, dat men elders, vooral in de coulisse, koortsachtig naar Anatolische ging vragen en wie ze had, die verkocht ze, somtijds met buitengewoon groote winsten, maar nog vaker ongeveer tegen den prijs, dien hij er destijds zelf voor had moeten betalen!

Het was echter zeker, dat het leeuwen-aandeel van de aandeelen afkomstig moest zijn uit de brandkasten van den sluwen Beewater.

Hij was er bij de opening van de Beurs zelf niet geweest, maar men had hem blijkbaar telefonisch gewaarschuwd, want een half uur later kwam hij bezweet aanzetten en korten tijd stond hij verstomd toe te kijken, blijkbaar zelf volstrekt niets begrijpend van wat er omging.

De waarheid is, dat men dit op de Beurs heel vaak niet begrijpt, en nergens ter wereld. Er zijn onzichtbare, ontastbare invloeden, die zich doen gelden bij het rijzen en dalen der koersen, en de slimmen hebben een zesde zintuig, waardoor zij iets voorvoelen van dien invloed, en er gebruik van maken, zonder hem nader te kunnen bepalen.

Zoo was het ook hier, en op een reusachtige schaal! En Beewater was er de man niet naar om er niet onmiddellijk gebruik van te maken. Hij begreep dat hier een of andere windhandel gedreven werd, maar wat deerde hem dat, zoodra hij er millioenen mee kon verdienen? Hij kende de beide wisselagenten zeer goed, hij wist voor wie zij optraden, en als hun principalen er belang bij schenen te hebben, waardelooze aandeelen tegen onzinnige prijzen op te koopen, tegen 600, 700, 900 % — welnu, dan zou hij daarvan profiteren!

Beewater was zeer vroeg gekomen, hij voorzag wat er ging gebeuren en hij had onmiddellijk alle aandelen opgekocht, waarop hij nog de hand wist te leggen, toen de koers nog altijd schommelde tusschen de 140 en 150 punten.

Toen brak er een oogenblik van spanning aan, want indien de koers ineenzakte, zou hij — hij had 5600 aandelen gekocht — een zeer zwaar verlies lijden. Maar de koers steeg, steeg voortdurend, steeg tot in het duizelingwekkende en tegen sluitingstijd wilde Beewater juist lastgeven tot algeheele verkoop, toen er iets onverwachts gebeurde, onder een storm van lawaai, van geschreeuw en terwijl de Beursbezoekers elkander bijna platdrukten rondom de zware balustrade van de verhooging.

Want eensklaps waren de beide wisselagenten van de tribune verdwenen, ongeveer vijf minuten voor de sluiting en er konden geen zaken meer gedaan worden. De aanwezigheid der agenten is daartoe zoo goed als onmisbaar. Vijf minuten later klonk de schel, die de Beursluiting aankondigde, de lunchpauze brak aan, men sprak mijlen in het rond gedurende al dien tijd over niets anders dan de geheimzinnige hausse van de Anatolische en om twee uur, toen de bel de Beursbezoekers naar den Tempel van Mercurius riep, toen barstte de bom

plotseling. Beter gezegd: Het was een zeepbel.

Want nog juist bijtijds om geen zware boete op te loopen, kwamen de heeren Drummer en Penny verhit aanhollen, namen hun plaatsen in, zich de voorhoofden wisschend, blijkbaar in de hoogste mate zenuwachtig — en binnen drie minuten wist de heele Beurs het, dat zij dien morgen geen voet in het machtige gebouw hadden gezet, dat zij beiden waren overvallen door onbekende schavuiten, dat zij zooeven pas waren vrijgelaten. Een schreeuw van ontzetting steeg op. Men had hier dus met een ongehoord brutale persoonsverwisseling te maken gehad! Er waren geen zaken gedaan — behalve dan door degenen die rechtstreeks aandelen van anderen hadden ingekocht en dat was voornamelijk Beewater. De geheele transactie was voor de rest natuurlijk waardeloos en de zaken bleven zooals zij waren. Alweer met uitzondering van degenen, die van hand tot hand in de coulisse zaken hadden gedaan en aandelen hadden verhandeld.

Onder die aandelen waren ook alle stukken van Jane Doherty, welke Raffles tegen den hoogsten koers voor haar had verkocht, juist even voor de Beursluiting.

Beewater leed op dien gedenkwaardigen dag een verlies van ruim 50.000 pond sterling.

HOOFDSTUK VII.

EEN RAADSEL OPGELOST.

Zelfs een reuzenstad als Londen, waar zoo ongehoord veel gebeurt, had enkele dagen noodig om te bekomen van den schok en de verbazing, teweegebracht door dit allerstoutste stukje, waarvan de Beurs ooit getuige was geweest.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de politie aanstonds alles in het werk stelde om de bedrivers te vatten van een grap, die het geheiligde Instituut van den Gok tot op zijn grondvesten had doen schudden.

Inderdaad, waar moest het heen, als men niet eens meer met volkomen zekerheid kon dobbelen?

Maar er was nog niet eens een dag verlopen, of Scotland Yard zag wel in, dat men ook deze zaak maar liever in den doofpot moest stoppen.

Want Drummer en Penny, die eerst afzonderlijk, daarna gezamenlijk werden gehoord, konden maar bitter weinig toevoegen aan hun eerste verklaring. Beiden waren op weg naar de Beurs aangesproken door een goed gekleed

heer, die hen een cigaret had aangeboden, terwijl hij hen eenige inlichtingen vroeg, na een paar trekjes hadden zij zich onpasselijk voelen worden en men had hen waarschijnlijk ontvoerd in dezelfde auto waarmee zij gezamenlijk naar de Beurs plachten te rijden en die zij ook gezamenlijk in huur hadden. Beiden woonden in een voorstad, de rit duurde bijna anderhalf uur, en die gezamenlijke uitgave was dus zeker volkomen gewettigd. Zij konden zelfs onmogelijk met nauwkeurigheid aanduiden, waar zij geweest waren al dien tijd, want toen zij ontwaakten, ditmaal afzonderlijk, zaten zij op een bank van Hyde Park, nog wat suf en slaperig en moesten zich haasten, wilden zij althans niet te laat komen voor de middagbeurs. Van wat er tijdens hun afwezigheid gebeurd was, hadden zij natuurlijk niet het flauwste begrip.

Het stond dus vast, dat twee lieden respectievelijk het uiterlijk hadden aangenomen van den zwaargebouwden Drummer met zijn geweldige, pikzwarte majoorknevels en zijn ruige

wenkbrauwen en van den veel kleineren, kaalhoofdigen goudgebrilden Penny met zijn ouderwetsche bakkebaardjes, peper-en-zout-kleurig.

Natuurlijk hadden die twee schelmen het doen en laten van de beide bekende agenten gedurende eenige dagen nauwkeurig gadeslagen, teneinde hun rol zoo goed mogelijk te vervullen en men erkende het algemeen, dat zij daarin volkomen geslaagd waren. Het was echter zaak, den goeden naam van de Beurs te redden, en de politie deed dan ook het uiterste, de bedrivers van het schandelijke misdrijf in handen te krijgen, zonder er echter in te slagen. Evenmin vond men een spoor van den handlanger, den derden man, die naar alle waarschijnlijkheid eveneens in de Beurs was geweest en had bijgedragen tot het wel-slagen van de truc, door tegen een telkens hogere koers aandeelen in de Anatolische aan te bieden.

Of die geheimzinnige derde er zelf zijde bij gesponnen had, viel bezwaarlijk uit te maken na dien veldslag, maar het was wel waarschijnlijk en er waren er zelfs, die zijn winst op een paar honderdduizend pond sterling becijferden!

Beewater had bijna een beroerte gekregen, toen hij tenslotte de toedracht begreep, waarom hij waarschijnlijk gelachen zou hebben, als de grap hem niet £ 50.000 armer had gemaakt.

Wie het gedaan had — ook hij had er niet het geringste vermoeden van en zeker zou het hem nooit in de gedachte zijn gekomen, daarvoor den beschermer aan te zien van zijn vijand Harry Doherty....

Wij moeten hieraan onmiddellijk toevoegen, dat Doherty zelf ook nimmer geweten heeft, of zelfs maar vermoed, dat Larington en de man die de Beurstruc verzong, dezelfde persoon waren.

De brave kerel had niet het minste verstand van Beurszaken, en hij wist niet eens, dat Jane, die nog altijd haar schijnbaar waardelooze aandeelen bezat, deze reeds eenige dagen tevoren aan Larington had ter hand gesteld, toen deze haar de verzekering gaf, dat er met die papieren wellicht nog iets te doen viel.

Men kan zich de innige vreugde begrijpen van het jonge vrouwtje, toen Larington haar op dien bewusten dag, even voor de lunch, de zesduizend pond sterling kwam uitbetalen, die hij, naar zijn zeggen, met de speculatie op de Beurs voor haar gewonnen had.

Het spreekt vanzelf, dat ook de Doherty's lazen van het reusachtige bedrog dat er door de beide gewaande wisselagenten was gepleegd, en Jane, hoewel met tranen in de oogen, drong er zelfs krachtig op aan, dat geld weer terug te betalen, maar toen stelde Larington haar glimlachend de vraag, aan wie of wien zij dat

dan dacht te doen, en daarop moest zij, volkomen onkundig in geldzaken, het antwoord wel schuldig blijven.

En met weinig moeite overtuigde Larington haar, dat zij het volste recht had, dat geld te aanvaarden, omdat het in het ergste geval dan toch was genomen van een schurk, die destijds een zwendelzaak in het leven had geroepen en dus maar moest hebben wat er op stond.

En misschien zou Jane nog gearzeld hebben, als het hier iemand anders had betroffen dan dien schurk van een Beewater, die haar zoo laaghartig behandeld had.

Dit alles veroorzaakte, dat Beewater zich den volgende dag bevond in een humeur, dat heel weinig goeds voorspelde voor zijn tegenstanders.

Hij had zooeven weer een bericht gelezen in het ochtendblad, over de opera, de Nijlbruid, dat hem half dol had gemaakt van woede, zoodat hij het blad tot een prop ineen had geknepen en in een hoek had gesmeten.

Alles scheen hem dus wel tegen te loopen, zijn ondernemingen op het gebied van de liefde zoowel als op dat van de financiën!

Hij had een zot figuur geslagen, hij, Philip Beewater, de aangebedene der dames, om wie zoovele schoone vrouwen vochten!

Hij zou met den vinger worden nagewezen, men zou den spot met hem drijven!

De nederlaag in de stoffige requisietenkamer van het operagebouw geleden, stak hem als een angel in het hart, en hij had een woeste wraak gezworen, zoowel aan dien bemoeizieke Larington, die hem zoo gruwelijk had vernederd, als aan de vrouw, die hem van zich wegstiet.

Hij had zijn verliefdheid nog voelen toenemen en hij was stellig voornemens, alles in het werk te stellen en zelfs minderwaardige middelen niet te versmaden, om zich het bezit te verzekeren van de mooie Jane.

Wanneer zij niet goedschiks naar hem wilde luisteren — dan zou hij haar wel weten te dwingen!

Hij had ontegenzeggelijk een zwaar verlies geleden, maar hij was nog altijd zeer rijk en van dien rijkdom zou hij gebruik te maken!

Hij dacht nog na over de middelen die hij zou toepassen, toen er op zijn kamerdeur werd getikt en zijn bediende binnentrad, die zeide:

— Mijnheer, daar is een man, die u wil spreken, en die zegt dat hij bij de opera in dienst is. Hij is tooneelknecht of zoo iets, en hij zegt, dat hij een belangrijke mededeeling heeft te doen.

Beewater stond reeds op het punt, met een verwensching den lastigen bezoeker te doen wegzenden, maar het noemen van de opera bracht hem tot andere gedachten.

Er was iets wat hem zeide, dat hij dien man moest ontvangen!

Hij zond den knecht met een oogwenk heen en een oogenblik later trad er een man in een werkpak binnen, met een vrij gemeene tronie, diepliggende oogen en een gluiperige trek om den mond, die verlegen met zijn pet draaide en den ander niet goed scheen te durven aanzien.

— Wel? Wat wil je, man? vroeg Beewater, toen hij merkte dat de ander zweeg.

— Mijnheer, ik zal niet veel woorden vuil maken! begon de vroege bezoeker. Ik ben aan de opera — of beter — ik ben er aan geweest — want ze hebben mij juist op de keien gezet. Dat heb ik aan dien mooien mijnheer Doherty te danken en ook aan zijn vriend Larington. Zij hebben mij uitgescholden voor dronkelap en luiwammes en mij er uit gesmeten, omdat ik bij ongeluk een vijgeboom midden in het keizerlijk slaapvertrek had neergezet. Het zou ook wat! Maar ik zal ze wel krijgen — en — ik geloof dat u me kunt helpen....

— Jij onbeschaamde vlegel! barstte Beewater uit, en hij wilde den kerel reeds wegzenden, toen een zekere sluwe uitdrukking in de kleine oogen van den man hem daarvan weerhield.

De bezoeker grinnikte even en vervolgde:

— Mijnheer moet me maar even laten uitspreken. Ziet u, ik was net in een zijkamertje van de requisieten-bergplaats bezig — toen dat voorviel, u weet wel, een paar dagen terug. Ik hield me toen maar koest, want ik begreep wel, dat u niet graag zou hebben, dat ik het wist! Nou, dat u verliefd bent op dat kleine ding, dat is menscheijk! Maar aan liefde alleen heb je niks, dat zeg ik maar. En vanavond gaat ze alleen uit, voor een repetitie naar de opera. Verder zeg ik niks! Of ja, ik zeg alleen nog maar, dat de portierster mijn vrouw is, die er ook binnenkort wel zal uitleggen, omdat ze wel van een glaasje houdt. De kleine Jane drinkt meestal een kop koffie bij haar, voor ze begint — en — veronderstel nu eens dat er iets in zoo'n kop koffie terecht kwam — het een of ander bedwelmend goedje....

Een oogenblik keken de beide mannen elkander met half dichtgeknepen oogen aan, en plotseling vroeg Beewater met 'n kort, schor lachje:

— Wat kost me dat?

— Ja, ik ben nu natuurlijk werkloos, heel goedkoop kan het niet zijn, want ik zal ook nog moeten helpen om het lieve diertje naar buiten te werken — in een taxi of in uw eigen auto, die dan zou moeten wachten in de donkere steeg die achter het gebouw omloopt. Wat dunkt u van 300 pond?

Beewater dacht zelfs niet aan afdingen, hoe gierig hij anders ook was.

— Als het gelukt — zoodra zij naast mij zit in mijn wagen, krijg je het geld — en hier heb je vijftig op afbetaling! Hoe laat moet ik er zijn?

— Om acht uur begint de repetitie — ik zou er dus maar om half acht zijn! En dan moest u maar maken dat u gauw met haar buiten Londen kwam, want die Larington lijkt me een gevaarlijke rakker te zijn!

— Dat kun je wel aan mij overlaten, man! zeide Beewater koeltjes. En maak nu maar vlug dat je wegkomt, ik ga mijn toebereidselen maken.

En toen de ontslagen tooneelknecht met een onhandige buiging en met zijn gemeen lachje om de lippen het vertrek had verlaten, wreef Beewater zich de handen en lachte luidkeels.

— Nu zullen wij toch eens zien wie het wint! riep hij uit, stilstaande voor zijn spiegel, om naar zijn eigen glinsterende oogen te kijken, waarin de triomt van bevredigde wraakzucht te lezen viel.

Hij bracht den geheelen dag in een koortsachtigen toestand door, kocht reisbiljetten, liet een grooten reiskoffer pakken en dien vastmaken achter op zijn grootsten reiswagen en gaf zijn chauffeur de noodige bevelen.

En alles verliep naar wensch!

Hij was om half acht op de aangewezen plek. De ontslagen knecht, die daar rondsloop, kwam fluisterend eenige woorden met hem wisselen, toen hij het portierraampje liet zakken en een kwartier later voerde hij een wankelende vrouw haastig door de donkere steeg en deed haar plaatsnemen naast Beewater, die een blik wierp in het bleeke, mooie gezicht van Jane en daarop zijn handlanger het bloedgeld betaalde.

En toen reed de auto weg in de duisternis....

Er waren omstreeks drie weken verlopen sedert dien avond; Raffles had in dien tijd al heel wat andere avonturen beleefd, die te zijner tijd mogen worden medegedeeld, en Beewater vertoefde met zijn herwonnen geliefde te Parijs, in het Hotel du Trocadero, een der fraaiste hotels aan de Champs Elysée, toen zijn oog viel op een bericht uit Londen, dat hem zijn sigaret uit zijn vingers deed glijden, en hem met open mond deed staren.

Het was een voorloopig bericht, een telegram over de première van „De Nijlbruid”:

„In het Alhambra-Theater werd gisteren met buitengewoon groot succes de première gegeven van „De Nijlbruid”, de eersteling van onzen stadgenoot Harry Doherty. Wij komen nader terug op de opvoering, en volstaan er voorloopig mede te constateeren, dat de dramatische muziekliteratuur hier een meesterwerk rijker is geworden. De Kroonprins, die het grootste gedeelte van de voorstelling bijwoonde, compli-

menteerde na afloop den componist, en zijn jonge, bekoorlijke vrouw."

— Zijn jonge en bekoorlijke vrouw? herhaalde Beewater toonloos voor zich heen. Wat moet dat nu beteekenen? Dat moet een drukfout zijn! Wat is dat voor een zotte vergissing?

Hij las het bericht nogmaals door, wreef zich over het voorhoofd, raapte zijn sigaret op, die bezig was een gat in het vloerkleed te branden, smeed haar driftig op een aschbakje, en wilde reeds naar de kamer van Jane gaan, toen hij bedacht, dat zij aan het winkelen was, en den geheelen morgen zou uitblijven, tot aandelunch.

Hij nam hoed en jas, verliet het hotel, en kocht nog enkele andere bladen, en in de Parijsche uitgave van de New York Herald vond hij een wat uitgebreider telegram, en zijn verwondering, zijn ongerustheid, ja bijna zijn ontzetting namen nog toe, toen hij daarin las, dat „de jonge, bevallige vrouw er op gestaan had, zelf in het koor mede te zingen, om des te nauwer in aanraking te zijn met het overdonderend succes van haar echtgenoot."

Hij begreep er niets van! Hij had drie onvergetelijke wittebroodsweken doorgebracht in het zuiden van Frankrijk met Jane Doherty, en nu pas was hij twee dagen met haar te Parijs, en daar zouden zij nog een week blijven.

Droomde hij dan? Wie was die „jonge en bevallige vrouw"?

Het was toch niet denkbaar dat Doherty een ander voor haar had uitgegeven?

Hij bracht vier zeer onaangename uren door en toen pas keerde hij naar het hotel terug, en vroeg aan den portier:

— Is madame al teruggekeerd van haar wandeling?

— Ja, monsieur — met een andere dame. Mevrouw is geloof ik in haar boudoir! antwoordde de man.

— Met een andere dame? herhaalde Beewater, met een kloppend hart, en bezeten door een voorgevoel snelde hij de breede trap op, zonder zelfs te willen wachten op het dalen van de lift, liep door de breede gang, ging zijn eigen kamer binnen, en trad door de tusschen-deur het boudoir binnen.

En daar, op den drempel, bleef hij als door den donder getroffen staan.

Want in het midden van de fraai gemeubelde kamer, stonden twee vrouwen, zoo volkomen gelijk, in kleeding tot in de minste onderdeelen op elkander gelijkend, alsof zij elkanders spiegelbeeld waren.

En een van die beelden trad naar voren, en zeide, een beetje zenuwachtig:

— Laat ik je mogen voorstellen aan mijn tweelingzuster, Philip! Dit is Jane Doherty. Zij

is zooeven met haar man en diens vriend per vliegmaschine aangekomen, en ik ben haar uit le Bourget gaan halen! Het was een verrassing, die we voor je hebben bewaard tot op het allerlaatst! Wij begrepen wel dat we het toch niet langer geheim konden houden. Jane heeft iets te zeggen!

En nu trad Jane op haar beurt naar voren, en zeide op zachten toon, en met een stem die even trilde:

— Mijnheer Beewater, ik ben hier gekomen om U te zeggen, dat ik U vergeef. Ik wil maar aannemen, dat al Uw woorden van liefde niet voor mij bedoeld waren, maar eigenlijk voor mijn zuster Dorrit. Zij had U reeds lang lief. En nu wil ik U zeggen wat er gebeurd is! Gij weet wel dat ik U beloofd had, op dien verschrikkelijken avond, U een bezoek te zullen brengen! Daarom juist wilde ik mij als door waanzin getroffen van kant maken! Larington redde mij inderdaad van den rand van den afgrond, maar toen ik bij tante Seraphine was, bedacht ik dat ik mijn lot toch niet zou kunnen ontgaan, ik wilde ook mijn man niet laten waarschuwen, ik vertrok, om mij voor hem te offeren, en toen voerde het gunstige lot Dorrit op mijn weg, die juist met haar auto voorbij kwam, van een feestje!

— Laat ik de rest maar vertellen, kleine Jane, want dat zal wel niet aangenaam voor je zijn, viel Dorrit haar zuster in de rede met een droevig lachje. Zie je, Beewater, ik ben eigenlijk niet heel veel bijzonders geweest vroeger, en mijn familie heeft mij liever niet willen kennen! Ik was danseres, en ik geloof niet dat ik mij altijd even onberispelijk gedragen heb. Maar ik hield nu eenmaal van je, heel veel, en toen mijn zuster mij weenend vertelde wat zij voornemens was, en hoe vreeselijk haar dat stuitte, toen ben ik in haar plaats gegaan, en je hebt er niet eens wat van gemerkt. Daarna ben ik een paar dagen ziek geweest, en toen kwam er een man bij — een ontslagen tooneelknecht...

— Dat was Larington! zeide Jane zacht.

— En die deed mij het plan aan de hand, een zoogenaamde ontvoering op touw te zetten. Voor de tweede maal dacht je met Jane te doen te hebben en het was Dorrit die je in je armen sloot. Heb je berouw van den ruil, Philip? Is het zoo niet beter? Vergeef je ons beiden? Ik was niet veel zaaks — jij bent ook niet bepaald een heilige — maar wie weet kunnen wij door onze liefde elkander wel een beetje beter maken!

Zonder een woord te zeggen trad Beewater, die in de grootste verbazing had geluisterd, op Dorrit toe, trok haar aan zijn borst, begon te lachen, tot hij er van hilde, en Jane sloop heel zachtjes weg..

AVONTUUR EN ROMANTIEK

IN DE DIERENWERELD. Uiterst boeiende verhalen van onverschrokken reizigers, die de wildernis zijn ingetrokken, en daar in de meest onherbergzame oorden hebben verkeerd, te midden van de grootste gevaren, vaak ten prooi aan de hevigste ontberingen.... De lezers worden als 't ware opgenomen, om met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid te ondergaan van de rimboe, om mee te trekken naar onbetreden bergtoppen en spelonken.... Deze verhalen, boeiend als welke ook, zijn zoo bijzonder aantrekkelijk, omdat ze

GEEN FANTASIE, MAAR WERKELIJKHEID

zijn, want ze zijn ontleend aan 't beroemde standaardwerk van den grooten Duitschen dierkundige DR. A. E. BREHM, aangevuld met spannend beschreven jachtavonturen van latere wildernisreizigers.

UITSTEKENDE PERS — DANKBARE KOOPERS!

Zelden is een werk met zoo algemeene waardeering ontvangen! Bekende paedadogen als Fr. M. Ludwinus en wijlen Stamperius gaven 't werk 'n warme aanbeveling mede als uitnemende lectuur voor de jeugd. De Pers schrijft: „Interessant, onderhoudend leerzaam”. „Echt iets voor jongens-natuurlijkhebbers; bovendien zijn er ook zulke meisjes.” „Men schaffe zich dit werk aan!” Van de vele enthousiaste koopers volstaan we met te noemen den Heer A. Ament te Blerick, die schrijft: „Dit boek bevalt me buitengewoon! Ik heb alle boeken van Jack London en James Curwood gelezen, dus meen over goede kwaliteit mee te kunnen praten! Ze zijn bovendien een pracht aanwinst voor m'n boekenkast.”

1080 bladz., ruim 30 kleurendrukplaten, 100 foto's, 120 teekeningen,

dit alles tezamengebracht in twee kloeke deelen in stevige linnen prachtbanden gebonden. Om een ieder in de gelegenheid te stellen van deze unieke aanbieding te profiteren, hebben wij gemakkelijke betalingsvoorwaarden gesteld. Reeds met f 1.— per maand kunt U zich dit standaardwerk aanschaffen. Franco toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon.

➔ **BON** in te zenden aan N.V. Roman-, Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam. Postrekening No. 60092.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen de twee in prachtband gebonden deelen van „Avontuur en Romantiek in de Dierenwereld”, tegen betaling à contant van f 6.— / tegen 3 betalingen van f 2.— / tegen 6 betalingen van f 1.—. Het bedrag ad f 6.— / de 1e maandel. termijn van f is heden door mij verzonden. (Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

L. L.

ADRES: .. :

